

# ANIMORPHS

Sometimes there's no escape.  
Even for the Animorphs . . .

Watch  
ANIMORPHS  
on TV

## The Revelation

### K. A. Applegate

**Khám Phá Kinh Ngạc  
(Series Animorphs Phần 45)**

**K. A. Applegate**

Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>

Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :

Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>

Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>

# Table of Contents

|                                  |
|----------------------------------|
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 1</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 2</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 3</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 4</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 5</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 6</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 7</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 8</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 9</u></a>  |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 10</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 11</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 12</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 13</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 14</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 15</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 16</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 17</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 18</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 19</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 20</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 21</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 22</u></a> |
| <a href="#"><u>CHƯƠNG 23</u></a> |

# CHƯƠNG 1

Tối nay tối phiên tôi lo bữa tối. Tôi không gọi nhà hàng mang món ăn tối, cũng không khui đồ hộp Chef Boyardee... mà làm một bữa ăn đẳng hoàng, dùng cả lò nướng hẳn hoi đó nha.

Có tiếng xe hơi tấp vào lối xe chạy. Tiếp đến là tiếng cửa xe đóng sầm lại, rồi tiếng bước chân lập rập của ba tôi. Tôi dòm qua cửa sổ, thấy gương mặt ba sáng ánh nụ cười, hai má ửng đỏ. Trông ba tươi rói như chiếc xe mới tra dầu mỡ vậy (!).

Tôi thấy mấy cái đĩa giấy và ly giấy lên bàn, mang muỗng bạc cùng với hộp khăn giấy ra. Cửa phòng xích mở. “Chào con,” ba tôi cất giọng vui vẻ. Ô, vẻ hào hứng và nồng nhiệt hơn cả mong đợi. Từ ngày mẹ “mất” hiếm khi nào tôi thấy ba phấn chí như vậy...

“Phòng thí nghiệm của ba có chuyện hay cực kỳ...”

Chuông reng. Tôi lật đặt lỏi chiếc bánh pizza ra khỏi lò rồi tỉ mẩn cắt bánh.

“Có chuyện gì vậy ba? Chúng ta sắp giàu to rồi à?”

Tôi rắc pho mát xay lên lát bánh trước mặt ba.

“Ồ ồ...” ba tôi đứng đĩnh. “Nhóm của ba là một trong những ê kíp làm việc tuyệt vời nhất, trong lịch sử loài người.”

“Trò HBO cải tiến hả ba?”

“Marco, ba nói nghiêm túc đó. Những khám phá mà nhóm của ba vừa tìm ra càng khiến ba tha thiết mong con phải khăm khá môn toán lên.” Ba nhấn nhá. “Hoặc ít ra cũng phải đạt điểm đậu.”

Bà kiểm tra toán đầy ác mộng vừa qua sượt ngang đầu tôi.

“Ba! Cho con biết ba đang làm gì đi?”

“Ồ, không được.” Ba tôi đột ngột nghiêm giọng. “Cái đó là bí mật. Tuyệt mật!”

Tôi nhìn ba nài nỉ.

“À...ừ...” ba chậm rãi. “Nếu con hứa đừng hé lộ lời nào...với bất cứ ai...thì ba sẽ bật mí cho con phần cơ bản.”

Ba tôi cần một miếng pizza, nuốt chửng rồi đẩy đĩa qua bên để chống cùi chỏ lên bàn, nhướn người về phía trước.

“Nhóm của ba khám phá ra khái niệm về chiều hoàn toàn mới. Marco, con đã học về mặt cắt hình nón rồi chứ? Hay gọi là tiết diện hình nón vậy...”

Hừm, các chuyên viên như ba – và cả những giáo viên dạy toán nữa – có “tật” trình bày những vấn đề lý thuyết rất lê thê, nhưng chẳng khiến cho bộ não mỏng manh tội nghiệp của tôi muốn ngủ ngay tức khắc...

“Mà thôi, quên môn toán đi,” ba tôi xuề xòa, nhận ra vẻ phật ý của tôi. “Con biết hình nón chứ hả? Ừm, bề mặt hình nón là vật hai-chiều, tương tự như không gian năm-chiều mà chúng ta không quen thuộc.”

Tôi thở dài, định đứng lên lấy thêm một lát bánh nữa. Ba túm cánh tay tôi ấn ngồi xuống trở lại. “Nhưng hình nón là ba-chiều. Trong khi bề mặt của nó là hai-chiều – bề mặt tồn tại trongbachiều.”

“Vâng,” tôi nói lớn.

“Hình nón chứa đựng một vùng không gian lạ đời. Nơi tất cả các đường thẳng đều giao nhau. Nơi ta có thể hướng ra bất cứ chiều nào, lần lượt hay cùng một lúc, mà không phải di chuyển nó.”

Chẳng hiểu hình nón thì có liên can gì tới công việc của ba tôi nhỉ?

“Mỗi người chúng ta sống trong cuộc đời mình trên một đường thẳng của hình nón, trong một không gian bốn-chiều – bao gồm chiều thời gian.”

Tôi cảm thấy con mắt mình muốn thụt vào đầu.

“Chúng ta luôn bị kẹt trên bề mặt của hình nón. Khi muốn đi tới nơi nào đó, chúng ta chỉ di chuyển được trên đường thẳng cuộc đời. Nhưng bây giờ, hãy tưởng tượng, có người khám phá ra vùng không gian khác thường – một vùng không có kích thước, không bề rộng, không kéo giãn. Một đại diện vật lý chẳng của cái gì. Tự nó đã không là gì. Nó là nơi bắt đầu cũng là nơi kết thúc của tất cả mọi thứ! Một số nhân của không gian thật!”

“Chà, chà. Ba ơi, bữa nay con có rất nhiều bài về nhà. Nhiều bài tập toán lắm...” Tôi nói và thấy vội cái đĩa giấy của mình vào sọt rác rồi chuồn vô phòng khách. Ngồi thu lu trên trường kỷ, tôi vội tay lấy cái rờ-mốt. Tôi có thói quen xem tivi trước khi ngồi vào bàn học mà.

“Ba gọi khám phá của ba là gì vậy?” Tôi hờ hững hỏi.

“Ba chưa biết,” ba nói rành rõ. “Thứ không là gì cần phải được gọi là gì nhỉ?

Truyền hình chán ngắt. Phim Star Trek, dù cũ hay mới, chẳng đáng coi – cuộc đời tôi đã là một cuốn phim khoa học viễn tưởng rồi.

“Ba phải gọi nó là gì nhỉ?” Ba tôi vẫn kể cà. “Zero vậy. A! Ba nghĩ hay gọi nó là ...vùng không gian Zero.”

# CHƯƠNG 2

Suýt nữa thì tối nuốt mất buồng phổi của mình. Tôi nhồm phất lên, ngó qua thành trường kỷ, liếc vào nhà bếp.

Vùng không gian zero?

Tôi vội bịt miệng, co rúm người và ngồi thụp xuống, hai bàn tay run lấy bầy. Đầu tôi nghệt kín adrenaline. Sao hồi nãy tôi lại không nghe cẩn thận nhỉ. Ba đã bỏ ra cả năm phút đồng hồ để mô tả vùng không gian zero! Làm thế nào mà ba biết vậy kia?

Tôi vội chụp lấy chiếc điện thoại “mẹ chồng con” và gọi cho Jake.

“Alo?” Nó bốc máy.

“Tụi mình vừa gặp...” tôi thì thào, giả bộ ho hắng giữa chừng,” một vấn đề...”

Ngừng một chút, tôi nghe loáng thoáng có tiếng ai ở bên kia, rồi tiếng Jake cười phá lên đáp lại câu châm chích gì đó của Tom. Cuối cùng, Jake làm bầm. “Hai mươi phút nữa nha?”

“Ừ,” tôi cúp máy.

Ba vẫn thao thao bất tuyệt. “Nhóm của ba đang tìm cách thông tin liên lạc qua vùng khác lạ đó. Vấn đề là chiều, về lý thuyết thì không thể đi qua được...”

Phải chi ba biết tin giật gân rằng con trai ba mỗi tuần đi chu du qua vùng không gian đó vài bận nhỉ!? Mỗi lần biến hình là mỗi lần khối lượng dôi thừa của tôi tá túc ở chỗ không là gì đó đó...

Ba tôi hồ hởi tiếp. “Nhưng chắc chắn là một số hạt cơ bản nào đó sẽ đi qua được...”

Tôi không thể ngậm miệng lại được. Tôi cần phải biết rằng ba có phải là Yeerk không... Không đời nào tôi chịu mất cả hai bậc phụ huynh của mình cho kẻ thù. Không đời nào.

“Ba ời,” tôi gọi và mò trở lại nhà bếp. “Ba có thể nói chuyện với người khác qua thiết bị đó hả ba?”

“Đúng vậy,” ba tôi đáp liền.

Chưa bao giờ tôi lại lom lom quan sát mặt và mắt ba kỳ như lúc này. Nếu ba là Yeerk ắt tôi sẽ nhìn ra. Với mớ kinh nghiệm đánh nhau với chúng, tôi sẽ nhận ra nét kiêu ngạo và tự phụ của tên Yeerk sống tầm gỏi.

“Marco,” ba tôi hứng chí nói. “Liên lạc qua vùng không gian zero này sẽ nhanh cực kỳ. Không như ánh sáng, thông điệp sẽ di chuyển một khoảng cách là zero.” Mắt ba tôi ánh lên vẻ phấn khích và sừng sốt. Không có nét quỷ quái hay hiểm độc.

“Nghĩ mà coi, ta có thể nói chuyện với ngôi sao xa nhất chỉ trong chớp mắt, gửi thông điệp còn nhanh hơn tốc độ ánh sáng. Không phải đi quãng đường nào cả!”

Ba mỉm cười tươi rói, bảo đảm là có ý muốn lừa tôi.

“Ba à,” tôi thăm dò. “Ba bảo ba có thể gửi thông tin qua thiết bị vùng không gian zero, vậy là sao? Con thắc mắc là ba liên lạc với ai? Dù biết là có vài dạng thức sống hóa thạch ở trên sao Hỏa, nhưng con nghĩ họ chưa tiến hóa tới độ trả lời được điện thoại đâu.”

Ba tôi ngồi bập bênh trên ghế. “Marco, con là tù binh bị nhốt kín trong đám kiến thức nghèo nàn của mình rồi. Ở trường, thầy cô chỉ dạy cho con về hệ Mặt Trời mà thôi. Họ chỉ nhắc loáng thoáng về dải thiên hà. Nhưng có bao giờ họ đề cập tới số lượng dải thiên hà không? Kính thiên văn của loài người có thể thấy được tới đâu? Vượt xa khỏi những gì loài người thấy ở những nơi nào? Chúng ta có sống đủ lâu để kịp đi tới những nơi xa xăm đó không?”

Coi bộ ba tôi vô tội. Nếu là Yeerk thì còn lâu hần mới để vật chủ hưng phấn như thế.

“Thế ba dùng ngôn ngữ nào để liên lạc?” Tôi hỏi tiếp. “Nếu có sự sống ở đó thì ba đừng bảo con là họ nói tiếng Anh đó nha...”

“Chúng ta có thể mở nhạc,” ba trả lời gọn hơn. “Hoặc toán học, hay ngôn ngữ vũ trụ.”

Rất trong sáng. Không có dấu hiệu Yeerk.

Nhưng tôi cần chứng cứ hẳn hoi rằng ba vẫn là người cha kính yêu của tôi chứ không phải ai khác. Linh cảm thôi chưa đủ...

“Ba phải đến phòng thí nghiệm đây,” thành linh ba nói và đứng lên. Tôi cũng đứng lên theo.

“Cấp trên bảo, nếu cuối tuần này nhóm của ba hoàn chỉnh được thiết bị -về lý thuyết có thể gửi và nhận thông tin qua vùng không gian zero - thì cả nhóm sẽ được thưởng và được tuyên dương trong đại hội tháng tới. Cả ba và con đều biết như vậy có nghĩa là...”

Ba ôm lấy tôi và nhắc bổng lên. Lạ nha. Hồi nào giờ ba đâu có làm như vậy.  
“...sẽ được tăng lương và chúng ta sẽ đi nghỉ ở vùng núi nên thơ. Sẽ có trò HBO cho con. Sẽ được nghỉ xả hơi một tuần và có năm ngày ra khỏi thành phố!”  
“Năm ngày?” Tôi hỏi.  
“Nếu con thích đi học hơn thì...”  
“Không phải,” tôi nói nhanh. “Không phải. Con chỉ nghĩ...” tôi nhìn thẳng vào mắt ba. “Ba biết không, năm ngày là thời gian khá lâu không có trò Miracle-Gro.”  
Một kiểu kiểm tra ngô nghê nhưng cần thiết. Nếu có Yeerk trong não ba, nó sẽ không chịu chuyển đi hơn ba ngày. Quá chu kỳ nạp tia Kandrona, Yeerk sẽ không chịu nổi.  
Ba nhìn tôi như thể tôi là thằng ngố.  
“Con có hiểu ba nói gì không? Ba sẽ lôi con ra khỏi trường. Không thể có tiết diện hình nón nữa. Không môn sinh vật luôn. Con trai à, cây kiểng vẫn sống được sau năm ngày.” Ba lắc lắc tay tôi. “Ba đi đây.”  
Ba dừng lại nơi cửa trước rồi quay lại nhìn tôi. “Con biết phát hiện ra vùng không gian zero này vĩ đại đến thế nào không?” Ba sẽ sàng nói. “Lớn lắm đó. Ba nghĩ cuộc sống của chúng ta sẽ không còn như cũ nữa đâu.”

# CHƯƠNG 3

<Thật không thể tin được!> Ax thốt lên lần thứ hai. <Không cách chi mà khoa học loài người lại có một bước nhảy vọt lớn lao đến thế. Chắc chắn là phòng thí nghiệm đó có Yeerk.>

“Yeerk cần gì phải cạy đến con người để phát triển một nhận thức mà chúng đã biết rồi chứ?” Rachel ngẩng mặt khỏi vở bài tập toán, đập lại.

Trong chuồng thú nhà Cassie đầy những con vật chuyên phá hại mùa màng. Chúng có đủ mọi kích cỡ và hình thù. Bị nhốt trong những lồng cũi, đám thì kêu la om sòm, đám thì im lặng ngóng trông.

Ax không biến hình mà cứ ở dạng Andalite. Tôi bỗng cảm thấy không an tâm, nhất là sau bữa tối “chuyện phiếm” vừa rồi.

“Bồ có chắc là tụi mình an toàn không Cassie?” Tôi hỏi. Cassie ngẩng lên từ cuốn bài tập toán. Tôi bảo đảm nhỏ chỉ giả bộ chăm học thôi.

Chắc hơn nữa,” nhỏ hất đầu về phía chú điều hâu đuôi đỏ đậu trên rui nhà, “tụi mình còn có Tobias mà.”

<Vụ này hổng chừng là một cái bẫy,> Tobias nêu ý kiến. <Một cái bẫy rất tinh vi...>

“Không phải,” tôi chau bậu. “Yeerk chẳng thèm phí công gieo mìn kỹ thuật vùng không gian zero vào một nhà máy nhỏ bé nào đó của loài người, rồi chờ cho con người tình cờ tìm ra đâu. Đây chắc không phải là âm mưu của bọn Yeerk...”

“Có thể nó đơn giản hơn tụi mình nghĩ nhiều,” Jake điềm đạm nói và ngồi xuống đồng cỏ khô. “Không chừng chẳng có thiết bị vùng không gian zero gì ráo. Yeerk phao tin để thu hút ‘băng thảo thảo Andalite’ như ong tìm đến mật.”

“Tin đồn à?” Cassie ngờ vực.

<Chắc chắn là vậy,> Ax nói chắc nịch. <Loài người chưa thể nào liên lạc qua vùng không gian zero.>

<Nếu có những chuyên viên loài người nằm trong kế hoạch của Yeerk,> Tobias lập luận, <thì tức là ba của Marco...>

“Không,” tôi đứng phắt lên, bức bối đi tới đi lui. “Yeerk đừng hòng có ba mình. Tình hình tệ đấy, nhưng ba mình không phải là kẻ bị mượn xác. Mình kiểm tra rồi mà...”

“Lỡ chú ấy gạt bồ về chuyển đi chơi năm ngày thì sao?” Rachel nói ngang. “Vì biết bồ đang thử nên chú ấy cho bồ thử luôn...”

“Không phải,” tôi gằn giọng và dừng phắt lại. “Ừ, có thể ba mình bị lừa. Ba mình là thành viên gây thơ của nhóm Yeerk ở văn phòng. Nhưng ba mình không phải là chúng nó. Ít nhất là chưa.”

Đột nhiên, tôi giật bắn cả người. Ba tôi có nguy cơ sẽ là người kế tiếp trong danh sách. Lúc này ba đang ở đâu? Trong văn phòng hay là...ở vùng Yeerk? Tại sao chúng lại để ba tôi tự do lâu như thế? Hay là chúng cần ba làm tấm bình phong- một người hoàn toàn gây thơ, một vỏ bọc hoàn hảo?

Hay chúng đang chờ cơ hội thuận tiện để bắt giữ và đầu độc ông? Chẳng hạn như tối nay...

<Cần phải thừa nhận rằng,> Ax nói nghiêm trang, <đây không có vẻ là một cái bẫy của bọn Yeerk. Nhưng nếu một thành viên trong nhóm nghiên cứu không bị mượn xác thì an ninh của bọn Yeerk đang bị một lỗ hổng...>

Jake nhìn tôi chăm chặp. Rồi nó đặt tay lên vai tôi.

“Bồ định giải quyết việc này thế nào, Marco? Đây là ba của bồ mà...”

“Mình không biết,” tôi ủ rũ. “Có lẽ phải theo dõi văn phòng của ba mình. Giờ ông đang ở đó.”

Jake liếc nhìn Cassie. “Được,” nó quyết định. “Theo dõi ngay từ bây giờ. Ax và Tobias, hai bồ bám theo ba Marco cho tới khi chú ấy rời văn phòng về nhà.”

“Marco,” Jake tiếp. “Bồ tiếp tục theo dõi ở nhà. Để mình hỏi thăm Erek coi ảnh biết những gì rồi sáng mai chúng ta sẽ trao đổi.”

Ax biến thành điều mướp rồi cùng Tobias bay đi.

“Tụi muốn đi với hai người đó,” tôi lăm xăm. “Có nhiều khả năng chúng sẽ đầu độc ba tui ở bên ngoài nhà.”

“Ax và Tobias sẽ lo cho ba bồ mà,” Jake trấn an. “Sẽ không có gì xảy ra đâu.”

“Đâu có chắc được, Jake? Nhớ có việc gì xảy ra thì sao? Tui muốn có mặt ở đó.”  
“Bây giờ cứ về nhà đã. Mọi thứ sẽ ổn thôi mà.” Nó cười mà mắt lạnh tanh.  
Tôi cố bước đi trên phố như một tên nhóc bình thường, dù tâm trí tôi đang nổi sóng.  
Jake không tin tôi có thể làm điều tốt đẹp khi dính líu tới gia đình.  
Tôi sẽ chứng tỏ cho nó biết là nó sai rồi.

# CHƯƠNG 4

Reeeng!

Tôi choàng thức dậy, nhanh nhẹn như phi công thuộc lực lượng Không quân Chiến lược Hoa Kỳ khi có báo động. Sẵn sàng lao tới máy bay...khởi động, cất cánh và chiến đấu!

Ồ, khoan đã. Đó là điện thoại. Và tôi là Marco, thằng bé ngủ gục bên cuốn vở bài tập toán. Nước dãi rõ xuống trang giấy. Ghê quá!

Reeeng!

Tôi với chiếc điện thoại trên bàn học, nhắc lên định nói. Nhưng...

“Alo?” giọng ngái ngủ của ba tôi vang lên. Hai cha con cùng nhắc máy một lúc nhưng ba tôi không nhận ra.

“Jake đây.”

“Jake à. Hay, có chuyện gì vậy?”

Cuộc gọi cho ba – sau khi đã về nhà, còn sống và đang ngủ. Tôi vẫn giữ máy, mắt liếc nhìn đồng hồ đeo tay: 11 giờ đêm. Sao đồng nghiệp của ba lại gọi vào giờ trễ nải thế này nhỉ?

“Có tin không hay về Russ,” giọng đàn ông lạnh lùng thông báo. “Tai nạn giao thông. Russ chết rồi.”

“Trời ơi!”

“Vợ Russ...cô ấy phát điên lên. Cổ...anh biết đấy...khi mất chồng mà. Chúng tôi nghĩ anh tới an ủi cô ấy là tốt nhất. Anh tới nhà cổ được không?”

“Được,” ba trả lời.

Tôi cúp máy. Nghe tiếng ba chạy xuống cầu thang, vẫn còn cầm điện thoại để ghi địa chỉ của bà góa phụ.

Tôi đã gặp chú Russ ở chuyến picnic do công ty ba tôi tổ chức cách đây vài năm. Tôi cũng gặp cả vợ chú ấy nữa. Tâm trí tôi hồi tưởng lại cái đêm mẹ tôi mất tích, cảm giác thất tim lại khi tôi nhận ra bà sẽ không bao giờ trở về nữa.

Tôi trở lại với đồng bài tập toán. Tôi nheo mắt nhìn cuốn bài tập, hoàn toàn không hiểu nổi người ta làm toán để làm gì. Bài số 9...

Chợt, một cái gì đó loé lên trong đầu tôi như luồng điện. Những rắc rối hiện ra. Không phải là bài số 9 mà là cú điện thoại.

Một chuyên viên người đang thực hiện công trình vùng không gian zero – vừa qua đời. Một cú điện thoại giữa khuya. Giọng trong điện thoại bảo “Chúng tôi nghĩ anh tới an ủi cô ấy là tốt nhất.”

Chúng tôi ư?

“Trời ơi!”

Tôi nhảy dựng lên, chạy ào ra khỏi phòng mình. Cánh cửa điện ở gara tự động đóng lại nhẹ nhàng. Xe của ba tuôn ra!

Không!

Ba đang lái xe tới chỗ chết mà hồi nãy tôi lại không lắng nghe hết để biết được địa chỉ.

Tôi phóng xuống cầu thang, ba bậc một. Kiểm tra tập giấy bên điện thoại. Chẳng thấy gì. Tập giấy trên bàn làm việc của ba cũng không có gì nốt.

Nhà của chú Russ ở đâu nhỉ? “Chúng” đang chờ ba ở đâu?

Màn hình vi tính của ba vẫn để mở không có chế độ Screen Saver. Ở góc cuối màn hình có một “cửa sổ” tối giản, đề Yahoo! Map. Tôi vội chụp lấy con chuột và nhấp vào đó.

Đây rồi - số 1366 Fairmont, kèm bản đồ đường phố trong trường hợp tôi định lái xe. Tôi sẽ bay chứ đâu cần xe hơi.

Nhưng trước tiên cần gọi quân tiếp viện cái đã. Tôi cập rập vừa bấm số nhà Jake vừa bước ra cửa sau.

“Alô!” không phải giọng Jake, mà là giọng cộc cằn, khàn khàn của Tom.

Tôi cúp máy. Liền sau đó điện thoại reo trên tay tôi, trước khi tôi kịp biến hình hay suy nghĩ.

“Ai đấy? Ai vừa gọi cho tôi mà cúp máy ngay vậy. Ai đó?” Tom cầm cấn.

Tôi run cầm cập, lúng túng. Hình dung ra gã Yeerk ở đầu dây bên kia. “Em...là Marco đây,” tôi lắp bắp. “Em muốn nói chuyện với Jake. Xin lỗi anh.”

Tôm cần nhả rồi cúp máy cái rụp.  
Thế là khỏi nhả nhe gì Jake rồi. Còn ai nữa nhỉ? Ax, Tobias đã trở về rừng. Ba mẹ Cassie sẽ nhắc má. Rachel vậy.  
Tôi quay số. Nhỏ nhắc lên.  
“Bồ có muốn đi dạo không?” tôi nói mặt kháu. Lúc nào cũng cần phải cẩn thận.  
“Ở đâu?”  
“Mười ba sáu mươi sáu Fairmont.”  
“Khi nào?”  
“Cách đây năm phút.”  
“Chuyện tui mình đã nói trước đó chứ gì?”  
“Ờ.”  
Tôi đặt điện thoại xuống và hướng ra cửa. Kéo được Rachel đi thật mừng. Khi tình hình xấu tệ mà có Rachel đi cùng thì hên biết chừng nào.  
Lách ra ngoài, tôi biển hình ó biển ở sân sau, vậy khá là nguy hiểm, nhưng trời tối mà. Ngay khi cánh chưa hình thành tôi đã đập liên hồi.  
Lên, lên, lên nữa. Nhờ hệ thống đèn đường mà màn đêm thành phố chỉ còn là một bức màn lơ nhơ.  
Tôi sà xuống thấp hơn, thấp nữa cho tới khi thấy xe hơi của ba.  
Kia rồi! Tôi lao như máy bay rơi. Và hoàn hình cấp tốc trong bụi rậm.  
Đèn đóm trong nhà chú Russ để tù mù. Cửa sổ kín mít những màn gió dày, màu đỏ. Những cái bóng kỳ lạ, lay động in vào vải. Chúng chuyển động đột ngột, giật cục. Một cuộc ẩu đả.  
Rachel đâu rồi?! Tôi mon men về phía ngôi nhà, đi cụp rụp cúi thấp đầu khỏi bờ giậu rồi dừng lại bên cửa sổ hông. Tôi dí mặt dòm qua khe hở giữa chân màn gió và bệ cửa sổ.  
“Aaghh!” giọng la méo mó phát ra từ đâu đó trong phòng.  
Hai gã HorkBajir đứng canh chừng. Đằng kia, hai tên Mượn xác-Người đang vật ba tôi xuống ghế...ghìem ba xuống...và dúm ba tới bên một vũng Yeerk xách tay!  
Một trong hai tên đàn ông là Russ, người “chết” do tai nạn xe cộ.  
Tôi bật lên. Quên phéng cả thận trọng hay an ninh. Quên sạch mọi thứ ngoài ba ra, bản năng mách bảo.  
Nhưng tôi vẫn đứng chôn chân tại chỗ, nhìn một thằng ấn đầu ba xuống bồn. Ba giẫy giụa trong cơn sợ hãi tốt độ. Tեն bắt giữ táng vào mặt ba.  
Ba thất kinh đá cái chậu thép. Chất sền sệt văng toé ra thảm.  
Tôi nhìn, kích động. Chuyện này có thật không vậy? Thế rồi, cơn giận điên người và lòng căm phẫn nổi lên phùng phùng.  
“Không thể thế được,” tôi nói thầm. “Không phải là ba. Không phải...”  
Bản năng ra lệnh cho tôi phải chấm dứt cơn ác mộng; phải xông qua cửa kính, tiêu diệt đám mượn xác để cứu ba.  
Nhưng mi là hội viên Animorphs, phần trí óc tỉnh táo của tôi tranh luận. Một người lính. Mi cần phải để nó xảy ra. Mi không thể cứu được ba lúc này đâu. Tạm thời tự do có nghĩa là chấm hết. Yeerk sẽ không ngừng lùng sục chừng nào chưa tìm ra ông. Tìm ra mi. Bọn bè mi. Mi cần phải để nó xảy ra. Đó là điều sáng suốt. Là điều duy nhất cần phải làm.  
Tôi nhìn trần trời. Đầu ba bị nhấn vào vũng. Một mắt đã chìm xuống mặt nước. Mắt kia nhướng trợn lên, kinh hoàng nhìn con sên nhót đang bơi lại gần. Gần...gần hơn...

# CHƯƠNG 5

“Khô ô ô ông!”

Tôi giờ nắm đấm thụi bể tan cửa kính. Hoá ra tôi đã biến hình mà không hề hay biết hoặc chú ý.

Khí đột: cơn tức giận bên trong quá lớn, chẳng thể giữ lại. Thế là báai bai sự thông minh, và bắt đầu cho sự đúng đắn.

Choang!  
Tôi đập bể kính và phóng mình qua cửa sổ lam nham. Hàng triệu miếng vụn rơi vãi khắp nền nhà. Không khí đêm lành lạnh ủa vào theo. Mấy tấm màn gió đổ bay phần phật.

Tất cả bọn bên trong đều tê cứng lại. Mọi con mắt đổ dồn vào tôi.

Tôi chụp ngay món đồ gần nhất chiếc ghế gỗ sồi bành ky – và thẳng tay ném nó bay đi. Cánh tay như cỗ máy của khí đột chỉ việc cử động chứ chẳng phải cố gì. Chiếc gương lớn treo trên tường vỡ tan thành mảnh vụn. Cú phủ đầu đó là lời tuyên chiến hùng hồn của tôi.

<Bước xa khỏi vũng,> tôi rống lên.

“Andalite,” người ‘bị xe đụng chết’ quát.

Cặp lính Hork-Bajir xông vào, chạy quanh qua hai bên chiếc trường kỷ. Những lưỡi gươm cẳng chân rạch bung nệm da đen khi tụi nó đi qua.

Tôi tóm ngay món vũ khí gần nhất – quả cầu thủy tinh từ cây đèn chụp. <Ngẩng đầu lên!> tôi hét và thấy mạnh quả cầu vào tên Hork-Bajir thứ nhất. Hắn bật ngửa ra sau và lọng cọng cụng đầu vô bàn. Tụi lính đánh thuê này không phải là vật đỡ bóng chuyên nghiệp.

<Ngẩng đầu lên!> tôi hét gọi ba, <Ngẩng lên khỏi vũng. Ngay!>

Tôi thấy ba nghiêng cổ, ráng cự lại bàn tay của gã đàn ông hung hăng.

Phần đuôi đèn vẫn ở trong tay tôi, một thanh sắt rên dài.

Vút! Vút! Vút!

Tôi lẹ làng quất ba nhát vào đầu gối, bụng và đầu tên Hork-Bajir thứ hai. Nó đổ ập xuống sàn, một tiếng huých rồi tiếng xoẹt.

Tôi gạt trường kỷ qua bên.

Ba tôi lại hét. Tôi quay lại và thấy đầu ông lại chìm xuống vũng! Ngập cả môi. Con sên nhóp đã trèo lên má ông. Một tên Yeerk sắp sửa chui vào tai ba!

<Không!>

Đó là giây phút kinh hoàng nhất tôi từng trải qua. Trong nháy mắt, tất cả mọi thứ sẽ khác. Tôi thấy tương lai của ba đang nằm trong tay mình. Chỉ trong tay tôi mà thôi.

Tôi chồm về trước, vươn cánh tay ra, xòe giãn bàn tay. Quá ...chậm!

“Aahhhhh!”

Bá cháy! Mấy ngón tay khí đột ô dề chộp lấy nửa miếng lưng con sên nhóp nháp và giật ra khỏi đầu ba, vút toẹt nó xuống sàn.

Gã người Bị-mượn-xác tên Russ bỏ chạy. Tôi chụp cái ghế trói ba và đẩy tọt vào tường. Ba la hét, giãy giụa, vẫn bị trói nghiêng. Nhưng ba tự do – đó mới là điều quan trọng.

Bàn tay tôi quắp lấy thành vũng Yeerk mini và hất đổ.

Hàng trăm gallon chất lỏng Kandrona đổ ào xuống sàn. Một con sên xám ngoét bị dòng thác nhót cuốn đi. Nó bá vào chân bàn và nẩy về phía cửa hiên bằng kính. Ngay khi nó sắp mắc vào khe cửa bên dưới, tôi mở cửa. Dòng nước liền tràn ra hàng hiên bên ngoài.

Có tiếng đập nhẹ khi tên Yeerk rơi khỏi hàng hiên.

<Kẻ chống đối đã bị đè bẹp,> tôi nói với hai tên người đang đứng rồi bước lên một bước. Đã mục kích cảnh tôi thanh trừ hai tên Hork-Bajir, chúng biết tôi dư sức vật cánh tay chúng.

Tôi bước thêm bước nữa, và nét biểu cảm của chúng thay đổi liền. Cả hai đều nhếch mép cười.

Quái lạ! Tôi chẳng hiểu sao chúng lại gan thế, cho tới khi tôi nhận ra chúng không nhìn tôi.

Xoẹt! Xoẹt!

Hay lưỡi gươm sinh đôi huơ về phía cổ tôi! Thêm hai tên Hork-Bajir mới xuất hiện! Tôi cúi né nhưng bị lưỡi gươm khoằm sượt qua đầu. Té xuống sàn, tôi liền lăn qua gầm bàn ăn. Cả hai Hork-Bajir xò theo. Tôi đẩy chiếc ghế đẩu ra ngang đường. Một tên đá ghế văng đi.

Tôi bèn chộp lấy chân ghế bành, quăng ra bít đường. Chúng phải vật lộn với mớ đệm cotton và

mút, đủ lâu cho tôi nhảy qua cái trường kỷ rách te tua. Xong, tôi nhắc nó lên không, thụt vào chúng như thanh trọc phá thành!

<Aaahhh!>

Tôi gù và phang. Hy vọng Russ đã đóng tiền bảo hiểm đồ đạc cho chủ nhà.

Kcrác-bụp!

Tôi húc cả hai tên Hork-Bajir.

Một tên phá ra cười. Tôi lùi lại, đụng vào tường. Chúng lù lù phóng về phía tôi, gươm chia chẻ, miệng há banh. Oa, hơi thở chúng hôi thối khủng khiếp.

Tôi nhìn lên, xuống, phải, trái. Cần phải có một lối thoát. Phải có món vũ khí đồ gia dụng nào đó tôi chưa dùng.

Một móng vuốt Hork-Bajir ấn vào cổ tôi và ụt ra sau.

Tôi thở khò khè, cố dấm bụng hắc nhưng không tới. Mặt tôi nhăn nhúm lại vì đau. Đầu sắp quặp vào...

<Vui quá, quý vị,> tôi thở hồng hộc. <Nhưng giờ ta phải về nhà đây.>

Chắc là trong một giây, tụi chúng tưởng tôi điên.

“Rroooooaaarrr!”

Đôi bàn tay khổng lồ, đầy móng vuốt cụng đầu hai đứa lại với nhau.

Tôi không muốn lột tả những gì Rachel làm kế tiếp. Chỉ biết là trong vòng một hồi lâu sau, mấy tên Hork-Bajir đó chẳng thể gây phiền toái cho ai được nữa.

<Rất vui là bồ tới,> tôi gằm, ngồi bệt vào tường, đau đớn.

<Coi bộ mình xem trể,> Rachel đáp, quay đôi mắt gấu xám mệt mỏi qua ba tôi.

# CHƯƠNG 6

Chưa bao giờ ba tôi trông hoảng loạn như giây phút ấy. Mặt ba tái xanh, trắng bệch như tờ giấy trắng. Ba run như cây sậy.

Húúúú! Húhúhúhúhú!

Tiếng còi hụ từ xa vẳng lại. Cảnh sát đang lao về chỗ chúng tôi. Tôi bước lên trước. Ba chúi xuống, hình như định ninh tôi sẽ giết ông.

Marco, mi thật ngu, đồ khỉ đột rồ dại! Hãy nói gì với ba đi chứ. Làm cho ba tin cần mi.

<Chúng tôi tới đây để giúp ông,> tôi giả giọng lạ nói. <Mọi việc êm xuôi rồi.> Mắt ba tôi đảo từ con khỉ qua con gấu, coi bộ chưa thông lắm.

<Tuyệt!> Rachel truyền giọng riêng cho tôi. <Giờ sao? Tụi mình làm gì với chú ấy đây?>

<Ba mình đã thấy quá nhiều rồi. Rõ ràng bọn Yeerk chú ý biến tất cả những ai dính líu đến vùng không gian zero thành kẻ bị mượn xác. Bây giờ ba mình lại được “băng thảo khấu Andalite” cứu nữa. Không còn con đường nào khác cho ba mình đâu.>

Tôi ngừng nói, nhìn khắp gian phòng khách. Mình vừa làm gì vậy? Mình điên rồi. Toàn bộ việc này đều điên hết. <Mình nghĩ, đã đến lúc...>

Tôi chờ cho Rachel phản ứng. Nhỏ chỉ im lặng. Có thể hiểu đó là dấu hiệu đồng ý.

<Còn một điều nữa,> nhỏ đột nhiên nói. <Rằng chúng ta phải nhanh chóng rời khỏi đây.>

Tôi nhào lên cởi trói cho ba và ôm eo nhắc bổng ông lên. Ba căng người ra, đấm đá, la hét tuyệt vọng.

<Nghe này!> tôi gầm gào. <Chúng tôi là người tốt. Chúng tôi đến đây để giúp ông.>

Ba đá tôi thêm mấy đá nữa rồi thôi. Tôi xô ba qua cửa hiên, vượt vũng nước Yeerk lấp xấp mắt cá. Rachel theo sau. Tụi tôi lạch bạch ra chỗ chiếc xe đang đậu của ba. Tôi để ba xuống trước cửa dành cho tài xế.

<Lên xe đi!>

Tôi vòng qua đầu xe, chạy tới cửa đối diện dành cho hành khách và túm nắm cửa. Hự! Quá mạnh. Tôi rút luôn cả bản lề.

<Bồ làm gì thế?> Rachel lèm bèm.

Tôi nhún vai đoạn nhét cơ thể dẹt của mình vô, đẩy hàng ghế sau để nói rộng ra. Chẳng nhằm nhò. Loay hoay thế nào cũng hổng thể ngồi cho thoải mái. Đầu tôi đụng vào táplô, một chân và một cánh tay lòi ra ngoài cửa xe vừa bị gãy.

Những bánh xe cảnh sát queo gắt nơi ngã tư, còn cách năm dãy phố nữa. Chẳng biết xe nào là cảnh sát thiệt, xe nào chở tụi mượn xác cảnh sát...

Ba tôi long cong tra chìa khóa vào ổ như một ông già, thở dồn dập.

<Bồ tính đi đâu vậy?> Rachel hỏi. <Làm sao tụi mình kiếp gặp được cha con bồ?>

<Mình sẽ báo cho bồ biết ngay khi có thể,> tôi đáp. Động cơ xe lạch xạch khởi động. Rachel nhảy vào bụi rậm. Cảnh sát trở tới con phố.

<LÁI XE!> tôi rống tướng lên. <ĐI NÀO!> ba sợ bủn rủn, không dám trái lệnh. Chúng tôi phóng đi khi những tia đèn pha và mấy chiếc xe màu trắng thẳng kit lại trước căn nhà 1366. Tôi nhìn lại qua lỗ cửa xe.

<Rachel?> tôi gọi vào đêm tối, không chắc nhỏ có nghe tôi gọi hay không. <Cám ơn nha.>

Một chiếc xe tải phóng vù qua đội xe tuần tra và học tốc đuổi theo chúng tôi.

<Nhanh lên! Nhanh lên!>

Xe chúng tôi lao như điên với một người thất kinh đằng sau tay lái. Ba queo vào con đường mang chúng tôi về nhà.

<Không!> tôi hét.

“Nhưng còn...con trai tôi,” ba thở gấp.

<Đi về hướng nam!> tôi ra lệnh. <Ông không được về nhà.>

Tôi không thể để ba về nhà lúc này...Quá nguy hiểm.

Chiếc xe tải vẫn đuổi đằng sau chúng tôi. Nó rít rú ầm ĩ. Tôi nhìn qua vai mình. Hai tên HorkBajir ở trong buồng lái. Thêm một tên đánh đu ở cửa hông, và tôi đoán trong thùng xe còn sáu bảy tên nữa.

<Đồ rác rưởi!> Tôi rít lên.

Ba thở trong kinh hoàng.  
<Chúng ta bị đuổi theo. Mau lên! Ra đường xa lộ!>  
Nhưng ba cứng người rồi. Tôi vội chụp lấy vô-lăng. Nhấn và kéo ga, đạp thẳng bàn chân to dùng lên mũi giày của ba.  
Skríííít!  
Xe chúng tôi nảy tót lên như trong cuộc đua Thể Thúc Một.  
“Aaaahhh!” ba thét – không biết là do bị tôi dẫm lên chân hay là do tôi lái quá tệ.  
Bọn Yeerk vẫn đuổi sát nút. Tôi vượt qua đèn đỏ, rẽ ngoặt lên dải đường lốm(\*) và hòa vào dòng xecô trên xa lộ. Và cố luồn lách...  
Những bác tài hoảng sợ bấm còi inh ỏi. Tôi cảm thấy hơi ớn xương sống khi lướt ngang một chiếc Jeep Cherokee. Rồi tới chiếc Dodge...qua chiếc Honda.  
Nhưng chúng tôi vẫn không bắt được bọn Hork-Bajir! Tôi quẹo trái qua một làn xe. Hai làn xe. Ba làn xe. Bốn làn xe. Vậy mà chiếc xe tải vẫn dí sát thanh chống va của chúng tôi.  
Biển chỉ đường báo: Đường 54...  
Skríííít! Tôi thắng gấp. Bánh xe đốt cháy mặt đường.  
Tôi quẹo ngang qua bốn làn xe, từ nút đầu bên trái qua dải đường lốm.  
Skríííít! Bọn Yeerk vẫn theo sau.  
<Cầm lấy tay lái!> tôi ra lệnh. Ba lập cập làm theo.  
Tôi nhìn lại. Bọn Yeerk quẹo quá gắt. Chúng nghiêng...nghiêng...và trượt về phía dai phân cách...  
Rầ-rầm! Tiếng tông xe kinh khủng vang lên khi chúng tôi lái xe ra khỏi tầm nhìn. Có tài xế ẩu, nhưng còn có những tài xế tệ hơn nhiều.  
Nguyên vùng lân cận im ắng, đang ngủ say. Đã hơn nửa đêm. Bầu trời không trăng sao. Cuối cùng chúng tôi quẹo vào một con đường hai chiều.  
“Ông là ai?” ba vừa hỏi tôi vừa ngả người ra sau đạp thắng. “Ông là cái gì?”  
<Ông có nhớ mấy tên quỷ đầy gương hồi nãy ráng giết tôi không? Hiện giờ có khoảng chừng hai trăm tên như thế đang ráo riết lùng sục chúng ta. Nếu ông không tiếp tục lái xe...>  
Chiếc xe dừng. Ba mở cửa xe phóng ào ra ngoài và dợm chân chạy.  
<Không!> tôi hét.  
Ba té nhào vô một rãnh thoát nước, vội đứng dậy và chạy băng tới cánh đồng cỏ mọc um tùm. Tôi cũng bươn khỏi xe và lúp xúp đuổi theo ba. Chỉ có mỗi một giải pháp cho ba. Nhưng sao lúc này tôi lại đau đầu nghĩ tới David, thằng bé khám phá ra bí mật của hội Animorphs, đã bị xử làm chuột mãi mãi. Chúng tôi đã buộc phải làm điều đó với nó...  
<Ba!> tôi phát giọng truyền, gọi bằng chính giọng mình.  
Trong ánh sáng của đèn trước xe hơi, tôi hoàn hình. Chầm chậm đổi từ con thú dữ qua cậu bé ngay trước mắt ba.

(\*)dải đường lốm bằng nganh xa lộ, nhằm buộc xe cộ phải đi chậm lại khi gần đến khu dân cư hay giao lộ,

Ba đứng im như tượng, mắt mở tròn tròn. Khi cơ thể tôi hình thành, tôi thấy nước mắt nhỏ xuống mặt ông.  
“Con đây,” tôi nói ngáy khi có miệng.  
Ba thở khọt khẹt rồi dẫm bừa lên cỏ bước về phía tôi. “Làm sao? Ba không hiểu.”  
Ba rồi rít vuốt tóc, vuốt mặt, nắn vai tôi rồi ôm chầm lấy tôi. Nước mắt ba quệt vào má tôi.  
“Chuyện này là thế nào?” ba hỏi lại.  
“Chuyện dài lắm ba à. Chuyện rất dài.”

# CHƯƠNG 7

Chúng tôi mua bánh hamburgers tại một tiệm phục vụ suốt đêm ở ngoại ô thành phố. Bọn Yeerk chẳng bao giờ lại kéo tới lưng sục nơi này, tôi hy vọng vậy. Hai cha con ngồi ăn trong xe, chỗ góc tối của phần đường được phép đậu xe.

Tôi kể cho ba tất cả. Hầu như mọi thứ.

Xem ra câu chuyện như một gáo nước lạnh dội lên đầu ba. Những gì tôi kể quả là ly kỳ đối với con người. Ba cứ sững sờ, lắc đầu, không tin nổi.

Khi tôi ngừng kể, điều đầu tiên ba làm là gọi điện thoại về nhà...cho tôi.

Tôi để ba đi bộ trên vỉa hè, ra thùng điện thoại công cộng, quay số.

Chuông reng...

Đột nhiên, tôi giằng lấy điện thoại, giận dữ cúp xuống.

Ba nhìn tôi trừng trừng rồi nạt. “Vậy là sao?”

Lần đầu tiên, kể từ cuộc xung đột tại nhà Russ, lúc này tôi mới cảm thấy đây đích xác là ba mình. Một ông bố thật sự, đúng nghĩa. Một ông bố ưu tư, đầy uy quyền. Lần đầu tiên kể từ lúc hoàn hình, tôi thấy trong mắt ba chỉ có sự xa cách dành cho tôi, không còn nồng nàn, tình cảm nữa.

“Tại sao cậu làm điều đó?”

Tôi bước trở lại xe. Ba đi theo.

“Tôi hỏi, cậu làm vậy nghĩa là sao!”

Tôi ngồi vào băng ghế hành khách. Ba ngồi vào sau tay lái và đóng sầm cửa lại. Chỗ ba có cửa để mà sầm vào.

“Nếu ba biết chính xác chuyện gì xảy ra,” tôi nói từ tốn. “Nếu nãy giờ ba nghe con nói kỹ lưỡng, thì hẳn ba phải hiểu là bây giờ bọn Yeerk đã phong tỏa nhà mình rồi. Chắc chắn chúng sẽ ghi âm điện thoại. Con cá là bây giờ chúng đang ngồi trên trường kỷ nhà mình. Chờ ba bước vào là...”

“Im ngay,” ba quát. “Im đi. Nãy giờ tôi đã cố lắng nghe cậu nói từng lời một. Nhưng cậu cần phải hiểu...Không thấy chúng cố thì làm sao tôi tin được tất cả những điều cậu nói? Tôi chỉ thấy cậu biến từ con khỉ đột thành con trai tôi. Tôi sợ khiếp đảm. Bị tra tấn, rồi bị bắt cóc. Có lẽ do tâm trí tôi tưởng tượng ra. Đây là giấc mơ chẳng.”

Trước khi ba dứt lời tôi đã hành động liền. Da tôi dày ra, đen đi rồi lại mỏng như vỏ trứng. Cánh tay và cẳng chân ngắn lại cho tới khi tôi té bổ chững trên ghế. Teo tóp lại, co rút đi đến lúc vụn bánh mì to cỡ tảng đá và mắt tôi mù cam.

Phụp!

Eo tôi rút xuống còn một hai milimét, thân nổi thành hai nửa.

“Trời ơi!” ba la thất thanh. “Thôi đừng, đừng!”

Tôi đã là kiến, nhưng tôi không để cho tâm não kiến nổi lên nắm quyền. Mà bắt đầu hoàn hình liền.

Tôi “biểu diễn” cho ba xem tất cả về kỳ diệu và quái đản của kỹ thuật biến hình. Tôi mặc ba ngồi đó, ngẫm nghĩ thực tế mới của mình. Cứ nhìn tôi trở về cậu bé quyến rũ rồi lại biến hình tiếp.

Lông vũ lú khỏi da tôi thành những hình vằn vện, rồi lại thành sợi lông ba chiều. Chúng lớn lên và xòe ra, trong khi cơ thể tôi co quắp lại và đầu biến dạng. Mũi tôi cứng quèo và khoằm xuống. Những ngón tay nhỏ thon đi nhưng lại mạnh mẽ hơn, tạo nên móng vuốt chim có thể chọc xé thịt sống. Mắt quắc sáng hầu tỏ rõ tính siêu nhân.

Một lần nữa tôi lại trở về hình hài cậu bé. Trở lại hình hài cho ba nhận ra cậu con cưng của mình.

“Con còn có thể biến hình ra khoảng hai mươi loài khác nhau.” Tôi nói khi chiếc lông cuối cùng biến mất. “Ba có muốn thấy con làm tôm hùm không?”

Mồ hôi nhỏ tong tong, từ đầu dọc thái dương, xuống cổ ba. Ông không cần phải nhìn thêm nữa. Tôi đã hù ba sợ hết hồn. Đã hù dọa, làm ba khiếp đảm, lo lắng và phân vân. Và ba đang cố chống chọi xoay xở để gồng mình chịu. Kể ra với một người mà cuộc sống bị đảo lộn một cách thô

bạo, ghê gớm đến thế thì ba chịu đựng khá giỏi.

Ba nhìn thao láo vào tấm kính chắn gió, rồi nhìn trùng trùng vào một điểm đằng xa. Mặt trời lấp ló chuẩn bị lên, hé mở ra cho chúng tôi thấy trước phần thế giới tiêu điều. Ba quay lại nhìn tôi.

“Ba tạm thời tin vậy,” ba khề khà. “Ba tin là con đã trải qua địa ngục.”

“Trải qua địa ngục và trở về,” tôi mỉm cười. “Rất nhiều lần.”

Ba cũng mỉm cười.

“Ba à, con sẽ đưa ba tới chỗ mấy người bạn của con,” tôi quyết định. “Ba cứ nán ở đó với họ cho tới khi...”

“Oa,” ba nói nhanh. “Con điên rồi à. Ba sẽ đi báo cảnh sát.”

“Ba, trong cảnh sát cũng có Yeerk. Con không để ba làm điều đó đâu.”

Ba lại sốc và hoang mang. “Con bảo *không* là sao? Ba là ba của con mà. Chính ba bảo con phải làm gì chứ.”

Không phải trong thực tế này ba à. Không phải trong thế giới này.

“Ba, dĩ nhiên ba là ba của con,” tôi ghen ngào, cố kìm nén những cảm xúc ngổn ngang. “Và thật tuyệt vời biết bao nếu có người khác ra quyết định giùm cho con đỡ mệt... Con yêu ba. Con kính trọng ba. Nhưng con đã chiến đấu trong cuộc chiến này lâu rồi. Con đã tham gia nhiều phi vụ, nhiều trận địa và đã thấy nhiều điều kinh khủng hơn ba có thể hình dung ra. Đây là cuộc chiến của con. Con và các bạn con biết điều gì đang diễn ra. Còn ba thì không biết.”

Ba nhú mày nhìn tôi rồi quay ra nhìn ông mặt trời đang lên.

“Con kể cho ba nghe coi điều gì đang diễn ra đi,” ba hạ giọng.

“Con vẫn chưa kể cho ba vài điều.”

Ba cười mỉa mai. “Để ba đoán nha. Rằng Visser Ba là cha của con và mẹ của con là người Andalite. Và ba chẳng có họ hàng, dây mơ rễ má gì với con cả.”

“Không phải,” tôi gạt phắt. Ngón tay tôi bấu chặt lấy miếng nhựa dẻo nơi ghế ngồi. “Mẹ không phải là Andalite. Và mẹ không hề chết đuối. Mẹ là vật chủ cho Visser Một. Đó là tên Yeerk đã khơi mào cuộc xâm lăng Trái đất. Mẹ đã là nô lệ của hắn ngay từ trước khi mẹ mất tích kìa.”

Mặt ba bỗng trắng bợt ra. “Con đang nói tới Eva đó hả?”

“Vâng, mẹ của con ấy.”

Ba gục về trước, đầu vấp vào vô-lăng. Hai bàn tay ba ôm vùi lấy mặt.

“Trời ơi,” ba rên thều não.

“Mẹ vẫn còn sống.”

“Vậy mà ba không biết...”

Ba ngả người lên, đầu tựa vào phần ghế đơ. Ba nhắm mắt rồi lại mở choàng ra. Rồi ba lần tìm hộp găng tay, bới tung lên, lục lọi và lôi ra một gói thuốc và bật lửa. Ba cho một điếu lên miệng và châm lửa.

“Ba, ba làm gì vậy? Ba cai thuốc cách đây năm năm rồi mà. Ba tắt thuốc đi ba.”

Ba nhìn tôi và quăng điếu thuốc qua cửa sổ xe...

“Ba yêu mẹ con.”

Lời ba làm cổ họng tôi thít lại. Mẹ tôi là tất cả đối với tôi.

Con choáng váng làm tôi ỉu đi như bị thanh thép đập vào đầu. Ông mặt trời vụt lên chìnhhình, chẳng hợp chỗ chút nào.

“Con sẽ dẫn ba tới chỗ những người bạn của con,” tôi nói. “Ba lái xe trở lại thành phố đi ba...”

# CHƯƠNG 8

Chúng tôi rời xa lộ, rẽ vào con đường không xa nhà lắm. Nhưng chúng tôi không về nhà. Đã 6 giờ sáng. Sắp tới giờ cao điểm. Ai mà biết người ta rời nhà vào cái giờ sáng quắc thế này làm gì. Phải bỏ ra khỏi giường để đi học đúng giờ vốn là cực hình đối với tôi rồi. Những sợi râu lởm chồm trên mặt ba càng làm cho ba có vẻ khắc khổ. Ba vẫn lái xe. Xem ra tin mẹ tôi còn sống khiến cho gương mặt ba sượng ngắc, đờ ra, khác lạ lắm.

“Queo đây nè ba,” tôi nói. “Căn nhà thứ ba bên phải í.”

Các căn nhà trong khu này đều y chang nhau-mới và lớn, với những gara hai-xe ở cuối lối xe chạy.

Chúng tôi dừng xe, bước qua lối đi và rung chuông. Trong khi chờ đợi, tôi nhìn con phố. Ký ức về chiếc xe tải chở đầy Hork-Bajir vẫn ám ảnh tâm trí tôi. Tôi nhìn theo chiếc xe hơi lao ra khỏi gara nhà đối diện và phóng đi thẳng.

Có tiếng Erek đi ra.

“Ba à, sẽ có thêm nhiều điều lạ kỳ nữa đó...”

“Làm ơn đi mà,” ba mệt mỏi. “Sẽ chẳng có điều gì quái dị hơn nữa đâu.”

“Ba ơi, con đề nghị là khi tiếp xúc với hội Animorphs ba đừng bao giờ nói ‘sẽ chẳng có điều gì quái dị hơn nữa đâu.’”

Erek King- người Chee - mở cửa.

“Ồ,” anh thốt lên.

“Chú ấy đó hả?” Erek hỏi về cảnh giác.

Tôi gật đầu. Erek nắm tay cha con tôi lôi vào nhà. Cửa đóng cái rầm. Erek cài then lại đằng sau chúng tôi.

Chúng tôi đứng trong phòng khác của gia đình ông King, một mặt tiền rất đối bình thường, che giấu công viên dưới lòng đất của người Chee. Cách bên dưới chỗ chúng tôi đứng vài ba tấc là những người Chee ở hình dạng thật, hao hao giống chó.

Mắt ba dán căng vào trường kỷ, rồi miệng há xệ xuống. Ba nháy giật lùi lại, dựa lưng vào tường.

Ông King đang ngồi coi tivi, chương trình *Ngày Nay*. Không kinh hồn bạt vía sao được, khi thấy một người máy đang thư giãn, không có quần áo, không có da-chẳng có hình chiếu người...

Khi nhận ra ba tôi sợ hãi, ông King bèn rùng mình phủ lên một lớp hình chiếu.

“Đây là người Chee, ba nhớ không?” tôi vội giải thích. “Một loài cổ xưa do người Pemalite tạo nên, rất hòa hiếu. Con đã kể cho ba nghe về họ rồi mà.”

“Ừm...ba cứ nghĩ là con ghẹo ba.”

“Erek,” tôi bảo. “Bọn Yeerk đang truy lùng ba tôi. Vài tên gọi điện nhắn ba tôi đi, toan nhét sên vào đầu ông; sau đó chúng phát điên vì ông trốn mất. Anh giấu ba tôi ở đây cũng không ảnh hưởng đến công việc của anh chứ? Anh vui lòng làm cho xe ba tôi biến mất được không?”

“Không hề chi,” Erek vui vẻ. “Dĩ nhiên là chú ấy có thể ở lại. Chú ấy có thích chỗ không?”

“Có chứ,” ba đáp liền, ráng cười.

“Erek,” tôi tiếp. “Còn một điều nữa. Ba tôi mất tích. Như vậy tức là mọi phó-visser đầy mưu mẹo trong vùng này đều ráo riết đi tìm manh mối. Và tôi chính là manh mối ấy. Nếu tôi cũng mất tích thì...nếu chúng nghĩ cả hai cha con tôi đều mất tích...”

“...thì chúng sẽ truy lùng ra bạn bè của bạn.”

“Và vụ xì-căng-đan này sẽ hắc xì dầu lắm lắm!”

“Đúng, nhưng mà đừng lo, chúng tôi sẽ dàn xếp chuyện này,” Erek hòa nhã. “Bọn Yeerk sẽ có thứ chúng muốn: hai cha con bạn, vẫn sống khỏe mạnh và vô tâm vô tư.” Trước mắt hai cha con, Erek đổi hình chiếu trở thành bản sao y hệt ba tôi.

“Anh ta biến hình ba hả?” Ba tôi sùng sốt.

“Không phải. Erek là người máy mà ba. Đó là hình chiếu.”

“Chao ôi!” Ba vọt miệng. “Tuyệt vời!” Máu nghề nghiệp chột nổi lên trong ba. Sự tò mò, háo hức kỹ thuật mới khiến ba quên e dè. Ông lại gần chạm vào hình chiếu của Erek. Bàn tay xuyên qua cả “da”.

“Oa!” Ba hét lên. “Thật không tin nổi! Erek, anh phải cho tôi biết diễn tiến của quy trình này đây. Tôi muốn biết tất cả mọi thứ.” Ba rút tay ra rồi lại thọc vô, lần này vào eo Erek.

Erek hơi nhăn mặt như thể ba tôi vừa xâm phạm chân giá trị của anh, nhưng anh rất lịch sự. “Chúng ta sẽ nói chuyện sau,” anh nói và nhẹ nhàng gạt tay ba tôi ra khỏi “bụng” mình. “Xin lỗi,” ba nói, hơi lúng túng. “Vậy là anh cố thể lập hình chiếu giả làm tôi và Marco.” “Đi theo tôi,” Erek bảo, chuyển hình chiếu thành cậu bé Erek tôi từng biết, cao chừng bằng Jake. Chúng tôi tiến tới cầu thang. Tôi kéo Erek ra thì thầm... “Lần này, bọn Yeerk chẳng thêm mất công tìm cách chui vào tai ba tôi nữa đâu. Có thể chúng sẽ giết ông ấy luôn. Vậy, nhờ chúng bắn vào anh thì sao?” “Tôi chịu được tia Nghiệt cấp độ thấp.” “Nhưng nếu ở cấp độ tối đa thì sao?” Erek nhún vai. “Cái đó tùy thuộc vào góc độ, thời gian và cả may mắn. marco, hình chiếu chỉ cản trở tôi dùng bạo lực, ngay cả với nguyên nhân chính đáng nhất, chứ nó không ngăn cản tôi chết.” “Ừm.” Chúng tôi theo ba xuống cầu thang hẹp, xuống tầng hầm. Bỗng, sàn nhà tự động rút ùm xuống như thang máy. Rơi khoảng năm tầng lầu thì nó dừng lại, bức tường trước mặt chúng tôi biến mất, mở ra một hành lang ánh sáng vàng rờ. Rồi chúng tôi lạc vào một khung cảnh rực rỡ, rộng ngút ngàn. Cỏ dưới chân trải dài hàng mét. Những dòng suối đan xen qua cỏ, với hoa dại điểm tuyết trên bờ. Bướm rập rờn bay, ong vờn hoa, sóc thoăn thoắt leo lên leo xuống những tán cây đủ loại. Khắp nơi, hàng trăm có khi hàng ngàn chú chó vui vẻ, khỏe khoắn tung tăng chạy nhảy. Chúng được một số người Chee không hình chiếu, chăm sóc. “Đây là những người Chee,” Erek giới thiệu cho ba tôi. “Họ sẽ giúp chú khuây khỏa trong khi chú ở đây.” Ba ngồi bệt xuống cỏ bên dưới một gốc cây. Hai ba chú chó liền ủa tới, vẫy đuôi rồi rít mừng ba. Một cô chó lai liếm mặt ba, và cứ liếm mãi tới khi ba chịu vỗ về cô. “Anh sẽ chăm sóc ba tôi chu đáo chứ?” tôi nói với Erek. Nhìn lại thì đã thấy mắt ba tôi nhắm tịt lại, sắp sửa ngủ gục đến nơi, cô chó lai vẫn liếm mặt ba tôi. Hai người Chee khác tiến tới. Một người đặt chiếc gối dưới đầu ba, còn người kia đắp chăn lên mình ba. Erek mỉm cười. “Tôi nghĩ chú ấy sẽ ổn thôi.”

# CHƯƠNG 9

Tôi là đứa cuối cùng tới trang trại Cassie. Rachel ngoảnh mặt đi chỗ khác ngay khi tôi nhìn nhỏ. Vậy là nhỏ đã kể hết cho bọn kia nghe rồi...

Tobias quắc đôi mắt điều hâu nhìn tôi. Bọn còn lại cũng chẳng thân thiện gì hơn.

"Thì cứ nói toạc ra đi," tôi eo xèo. "Mấy bồ cứ việc rửa là tui ĐIÊN RỒ, rằng tui ngu si đi!"

Thình lạng. Tôi mệt mỏi nhận ra rằng tôi đã chứng minh cho Jake thấy rằng nó đã đúng khi không tin cậy tôi. Tôi đã làm điều mà nó rất sợ tôi sẽ làm. Điều đúng đắn không được thực hiện. Tôi đã để cho cảm xúc xen vào lý trí. Và tôi cũng chẳng vui sướng về chuyện đó hơn đám bạn.

"Khỏi cần cáo lỗi," tôi rầu rầu, "nhưng chuyện xảy ra là vậy đấy. Mới giây trước mình thề là sẽ để cho Yeerk chui vào tai ba mình, nhưng ngay giây sau mình đã chiến đấu với một tá HorkBajir."

<Rachel bảo có bốn tên,> Ax sửa lại.

"Thì bao nhiêu cũng vậy."

"Bồ có nghĩ như thế có nghĩa là gì không?" Jake điềm đàm.

"Nghĩ chứ," tui nhìn tui kia rồi quay trở lại nhì Jake. "Có nghĩa là sẽ không phải thi kiểm tra toán nữa." Chẳng đứa nào cười. Tôi ngồi xuống đồng cỏ khô và gục mặt vào lòng bàn tay, đầu run run. Ước gì được nằm phè ra đây đánh một giấc.

"Mình biết," tôi sẽ sàng. "Xin lỗi."

"Thôi được rồi Marco," Cassie dịu dàng. "Chẳng ai nói là sẽ dễ dàng cho bồ đâu. Mình biết mình không thể...không thể ngồi nhìn bọn Yeerk bắt ba mẹ mình."

"Và bồ cũng không nên ngồi nhìn," Rachel dần giọng. "Cassie nói đúng. Marco hành động đúng kiểu con người." Nhỏ dừng. "Một lần là mãi mãi."

<Hành động rất thiếu thận trọng,> Ax nói, trên gương mặt ảnh đượm nét ưu tư. <Bạn đã hành động đơn độc và công khai.>

<Bọn Yeerk sẽ lần theo dấu vết bất cứ ai liên quan tới ba bồ,> Tobias nói vọng xuống. <Bắt đầu từ bồ và kết thúc là tui mình.>

"Mình đã tính trước bồ một bước, Người-chim à," tôi ào khào. "Erek và mình có kế hoạch giải quyết việc này."

"Chúng ta chẳng thể sửa lại sự việc được nữa," Jake triết lý. "Điều xảy ra đã xảy ra rồi. Vấn đề cốt lõi bây giờ là chúng ta biết về sự tồn tại của thiết bị vùng không gian zero."

"Và chúng ta cần phải đoạt được nó!" Rachel hùng hồn.

Tôi lắc đầu. "Nhiệm vụ bất khả thi. Một khi đã biến tất cả mọi người trong phòng thí nghiệm thành những kẻ bị mượn xác thì bọn Yeerk cũng biết chúng ta sẽ tìm cách lấy thiết bị đó. Vậy là tự sát."

"Nếu có nó trong tay, tức là tui mình có phương tiện truyền thông với vũ trụ," Rachel nhiệt thành. "Một điện thoại di động liên hành tinh."

<Tôi tin là thiết bị đòi hỏi không chỉ một nguồn pin *lithium-ion*.> Ax nói ngay.

"Mình muốn nói về chuyện liên lạc với những lực lượng hùng mạnh kia. Liên lạc trực tiếp với phi đoàn Andalite í..."

<Nếu tui mình không chết,> Tobias nói mà không nhìn ai.

Rachel thở dài.

"Theo tin tức tui mình nhận được," Cassie trầm ngâm, "thì Trái đất không phải là mối ưu tiên của người Andalite. Đâu ích gì khi chúng ta cố liên lạc với những người không thể, hoặc không muốn giúp chúng ta?"

"Tui mình chưa chắc mọi chuyện ra sao," tôi phản bác. "Chưa có thông tin nào là đích xác cả."

Rachel đứng lên, phát bực vì chưa tìm ra giải pháp.

"Mấy bồ làm sao vậy? Bộ mấy bồ không biết thiết bị liên lạc vùng không gian zero tức là tiếp cận với tất cả những kênh thu phát qua không gian zero sao? Có đúng vậy không Ax?"

<Đúng!>

"Như vậy, nó không chỉ là phương tiện để gọi về quê nhà của Ax," Rachel tranh luận. "Mà còn là cơ hội để *thu nhận* tin tức của Yeerk."

Chu cha! Sao tôi chẳng nhận ra điều đó vậy cả?! Đây quả là dịp do thám liên hành tinh? Một cơ hội chui vào nghe trộm điện thoại của tụi Yeerk?

<Tôi...> Ax lúng kình, bắt đầu nhịp bước rồi lại cà rà nói. <Thiết bị nhân tạo này là tương đương, hay tốt hơn...> ảnh ngắc ngứ cố đừng thở phì phò <...tốt hơn kỹ thuật của Yeerk.> “Nè nè,” tôi bảo. “Cho dù thiết bị này là gì, cho dù nó tinh vi phức tạp đến đâu, thì nó cũng được tạo ra bởi những vật liệu và linh kiện của loài người, phải không?”

Ax coi bộ sắp cấu tởm nơi.

<Phải mất tới ba thiên niên kỷ, bằng một tên lửa động cơ đốt trong đơn giản, người Andalite mới xuyên thủng được sự tù túng bao quanh thế giới quê nhà. Giống loài của tôi đã phát triển vô cùng rực rỡ trước khi phát hiện ra vùng không gian zero. Chúng tôi đã sẵn sàng đón nhận thách thức đó. Chúng tôi đã chuẩn bị để chu du và thông tin liên lạc zero-chiều.>

“Mình biết, Ax,” tôi vuốt êm. “Loài người thì lỗ bịch và ngây ngô. Nhưng bồ hiểu lắm mình. Nếu nó được tạo bằng những linh kiện của con người, thì ba mình có thể tái chế tạo được nó.”

Tới đây thì Ax ghen ngào thật sự.

“Ý mình là, bồ có thể sẽ tái tạo được, với sự giúp đỡ của ba mình.” Lời tuyên bố đã điều chỉnh của tôi dường như chấp nhận được đối với Ax.

Jake gật đầu.

“Ax?”

<Tôi sẽ làm, Hoàng tử Jake.>

“Ồ, thế thì,” Jake kel. “Tụi mình làm thôi. Sự vụ này quá quan trọng không thể không làm.”

# CHƯƠNG 10

Ax và tôi nhẹ nhàng lả lướt bên trên những dây nhợ giống y hệt nhau, chẳng thể phân biệt được. Cho tới khi...âm!...tụi tôi ở ngay phía trên nhà Ereկ.

Thoáng sau, tụi tôi đáp xuống bãi cỏ mượt mà giữa hồ bơi và khóm hoa hồng. Lần đầu tiên tôi chợt nhận ra người Chee không chỉ tránh xâm phạm sinh vật sống, mà còn tránh gây tổn hại cho môi trường, ngoài những thứ cần thiết nhằm duy trì vỏ bọc cho họ.

<Cỏ tuyệt ngon,> Ax suýt xoa khi hoàn hình dưới tàng cây và thò móng guốc vừa mới hình thành xuống cỏ. <Tươi và khoái khẩu.>

Tôi định tương một câu bình luận sắc bén, nhưng ngật cái miệng vẫn còn đang nhùng nhằng giữa mỏ ó biển và mồm người nên đành thôi.

Ax lại biến hình người và tụi tôi cùng đi vòng qua bãi cỏ ra cửa sau.

“Đây gọi là hàng hiên,” Ax quan sát. “H-i-ên!”

“Ừ. Còn đây gọi là cửa hiên. Đi vào.”

Nhà bếp sạch bóng và sáng sủa. Tôi bước qua phòng khách. Nơi này cũng bình thường với những ghế trường kỷ, ghế bành và những đồ đạc trang trí bình dân khác. Chiếc tivi đang bật, chiếu cảnh tổng thống đang nói chuyện với các học sinh trung học.

“Cái tivi đó mở liên tục suốt một năm nay rồi đấy,” tôi bảo.

Tôi quẹo xuống cầu thang. Không thấy Ax đi theo sau.

“Ax?”

Không có lời đáp. Chỉ có tiếng nhai rau rầu trong nhà bếp. Tôi quay lại, thấy cửa tủ lạnh mở toang, bèn nhìn lên.

À, người Chee rất hiếu khách. Họ đã sắp sẵn sữa và đồ ăn trong tủ cho tụi tôi. Ax quyết định nếm náp vài món.

“Nhem nhem!” anh nói và tròn mắt dòm tôi. Vụn bánh mì cùng kem dính toe toét đầy cằm và má anh.

“Đi thôi!” tôi ra lệnh.

“Nhem-nhe...”

Dưới cầu thang, tôi thấy Ereկ đang chờ tụi tôi gần lối vào Công viên Dog Park.

“Ba tôi đâu?” tôi hỏi, nhìn quanh vẻ bồn chồn. Trong óc tôi sợ rằng ba đòi đi ra ngoài, và những người Chee hòa hiếu sẽ không thể ngăn cản ba.

Nhưng Ereկ chỉ ra một tán cây ở góc xa trong công viên sáng trưng.

“Chú ấy ở đằng kia kìa...”

Ba đang nghỉ ngơi bình an, có năm sáu chú chó quẩn quýt nằm trùm hum bên cạnh. Khi thấy tôi, ba “suýt” và ra hiệu vào một chú cún con đang ngủ ngon lành.

Nhìn ba có vẻ thoải mái, thư giãn. Có thể ba đã chấp nhận đối mặt với thực tế của mình, hoặc ba đang cố bít bùng nó.

“Ba à,” tôi nói nhỏ. “Con và các bạn cần ba giúp đỡ. Khám phá của ba về thiết bị liên lạc vùng không gian zero là điều quan trọng nhất tụi con từng gặp. Nó có thể thay đổi tất cả mọi thứ.”

“Ba nghĩ hôm qua ba đã nói chính xác những từ này,” ba nói ảo não.

“Ba có thể tạo lại nó được không ba?”

Câu hỏi dường như lạy ba tôi bừng tỉnh khỏi thế giới trong mơ của mình. Ông ngồi bật dậy, mấy chú chó tản ra.

“Nhưng ba cần phải trở lại phòng thí nghiệm mới được,” ba giảng giải. “Tất cả những tính toán...trang thiết bị và linh kiện của ba đều ở đấy, đó là chưa kể đến những hóa chất, vật liệu. Nếu không trở lại đó thì không thể làm được.”

“Chúng cháu không thể để chú trở lại phòng thí nghiệm,” Ax tuyên bố chắc nịch. “Bây giờ bố đã bị bọn Yeerк kiểm soát rồi. Chúng đang chờ chú. Cháu rất rành về lý thuyết trường từ của vùng không gian zero. Cháu có thể trợ giúp ...giúp chú tạo ra thiết bị đó.”

Ba nhìn tôi ranh mãnh, như có ý hỏi “cậu bé này là ai?” Trông Ax rất bình thường như bao cậu hợ cấp hai khác, ngoại trừ ảnh đẹp trai hơn (dẫu sao thì ảnh cũng mang ADN của tôi mà).

“À, ba có nhớ không? Ba đã gặp ảnh một lần ở nhà mình rồi. Lần đó ba cứ ngờ ngờ rằng ảnh thật kỳ lạ. Bởi vì ảnh là người Andalite thứ thiệt đó. Là em trai của Hoàng tử Elfangor. Ax,

chứng minh cho ba mình thấy đi.”  
Ba phẩy tay. “Thôi khỏi. Ba nhớ rồi. Chú đã nghe kể về cháu...”  
Nhưng Ax đã hoàn hình trở về hình hài Andalite. Đôi mắt cuống bung ra khỏi đầu ảnh cái phục. Cái mồm liền tịt lại, hòa biến vào làn da màu xanh da trời. Lưỡi dao đuôi sáng lóa hiện ra. Và thêm hai chân nữa tòi ra phía sau.  
Ba há hốc miệng ra ngạc nhiên.  
“Ba thấy chưa?” tôi đắc ý.  
Ông bậm môi, rùng mình mấy cái. “Không tin nổi.”  
Tôi nghĩ nét đặc trưng của tất cả những nhà khoa học là tin có người ngoài hành tinh. Đầu tiên là tinh Erek, sau rồi tin Ax. Chắc hẳn ba hài lòng lắm.  
<Chú phát triển về phía vùng không gian zero được bao xa?> Ax hỏi.  
“Ừm, tháng trước chúng tôi đã dò tìm thành công những bức xạ cơ bản của ngôi sao. Sự xê dịch hình thái cấu tạo theo giai đoạn mà chúng tôi đo được rất khớp với lý thuyết. Chúng tôi đang cố gắng truyền những cụm xung động.”  
Xem ra tin này hấp dẫn Ax, nhưng lại làm cho tôi nhức đầu.  
<Đó là hình thức thu phát đơn giản nhất trong hạ không gian. Tương tự như radio của loài người sử dụng mã Morse.>  
“Đúng thế.”  
<Nếu thu phát những cụm xung động thành công, thì đương nhiên, sự mở rộng tiếp theo của nó là thông tin liên lạc quang phổ trọn vẹn.>  
“Phải học bò trước khi học đi,” tôi nhận xét vu vơ.  
“Có một trở ngại lớn,” ba tôi ngần ngừ. “Chúng ta không bao giờ có đủ trang thiết bị và linh kiện cần thiết. Đó không phải là những thứ linh tinh mua ở tiệm Radio Shack.”  
<Cháu thích tiệm Radio Shack.>  
“Chắc rồi,” ba tôi bảo. “Chú cũng thế. Nhưng họ đâu có bán thiết bị phối hợp các ngôi sao. Có lẽ những người Chee có thể giúp chúng ta.”  
<Người Chee không thể tham gia hay trợ giúp việc chuyển đổi những kỹ thuật phục vụ chiến tranh và sự phá hoại,> Ax giải thích. <Điều đó đã được lập trình sẵn trong quy chế hành động của họ rồi.>  
“Thế thì vô vọng,” ba thốt lên, tựa lưng vào gốc cây.  
“Ba, ba. Ba đánh giá thấp con trai ba rồi. Chôm chứa là một trong những tài năng vĩ đại mà các hội viên Animorphs đều có. Ba muốn có nó thì tụi con sẽ đem về cho ba.”  
Ba nhìn tôi vẻ bối rối. “Marco, con không được...”  
“Đừng lo ba à. Tụi con chỉ lấy từ những cơ sở do bọn Yeerk điều hành, và tụi con sẽ tìm cách đền bù khi chiến tranh chấm dứt.”  
“Nhưng như vậy là không đúng mực.”  
“Ba à, lúc này chẳng còn cái gì là đúng mực nữa rồi.”  
Ba im lặng một hồi, sau đó ba nhồm đứng lên, nhìn chúng tôi.  
“Thôi được rồi, các chàng trai. Chúng ta hãy bận rồi đi thôi.”

# CHƯƠNG 11

“Ba nóng lòng muốn bút khỏi mấy tên điên ở văn phòng lắm rồi.” Ba càu nhàu khi nhét đồng áo lót và quần tà lỏn vào đáy chiếc vali bụi. “Hên là ba đã để dành được mấy ngày nghỉ ốm. Mọi người phát điên lên vì mẩu điện tử nào đó đến nỗi không còn buồn làm việc nữa.”

Tôi đứng bên cạnh giúp ba thu xếp hành lý. Hai cha con đang ở nhà, trong phòng ba. Ba lôi máy chụp hình ra khỏi tủ ngăn và dúi vào đồng quần áo.

“Ba à, khi tới Acapulco ba cho con thuê ván trượt Jet Ski nha.”

“Nó gây ô nhiễm và ồn kinh khủng,” ba vừa cằn nhằn vừa gấp chiếc áo “công cò” Hawaii. “Vớ lại nó nguy hiểm lắm. Thế, con muốn chịu trách nhiệm về việc làm ảnh hưởng tới môi trường theo cách phản diện sao?”

“Không ạ, con chỉ muốn bay qua nước với tốc độ năm mươi dặm một giờ và nhảy sóng cao ba mét mà thôi.”

“Để lúc đó hăng hay,” ba lấp lửng.

“Sao chúng ta không chờ tới khi con được nghỉ mà phải đi ngay bây giờ?” tôi nhấn mạnh.

“Ba đã bảo con rồi, Marco,” ba cao giọng, quảng bộ đồ bơi vào giỏ. “Vì ba cần nghỉ làm một thời gian. Rõ ràng là thiết bị nhóm của ba chế ra rất quan trọng đối với ai đó. Có trời mới biết tại sao! Nhưng mà ba đã, đang gặp nguy hiểm vì nó. Bị bắt cóc, bị mấy tên loạn tâm thần hóa trang lỗ lảng bắt giam. Ba đâu có cần cái loại stress đó. Cứ để người khác hoàn tất công trình này đi.” Đó là câu cuối cùng tôi nghe ba nói.

Liền lúc đó một tiếng tông cửa rộn óc. Cửa phòng bật tung cả bản lề và bốn tên Mượn

xác Người mặc đồ cảnh sát xông vào.

Ba cứng người lại, vẻ hoang mang cực độ.

Rồi, bốn khẩu tia Nghiệt cùng xua vào người ba. Trong nửa giây, tôi thấy quần áo, da, tóc, tất cả bốc hơi, để lại một cái xác còng queo phát sáng. Cơ thể bốc hơi thành một đám mây khói. Một vệt muội than nằm trên sàn đánh dấu chỗ ba vừa đứng.

Xong, tất cả bốn khẩu súng lại chĩa sang cậu bé – là tôi, Marco. Tôi thậm chí chẳng kêu thét lên khi cơ thể mình bốc cháy. Bởi vì đó không phải thực sự là tôi, cũng không phải là ba. Bây giờ bọn Yeerk tưởng chúng tôi đã chết.

Bọn sát nhân vừa rút khỏi, tôi liền hoàn hình. Tôi muốn thấy cảnh tượng này bằng chính mắt mình. Chứng kiến sự việc vừa rồi qua thị lực lệch lạc, qua những giác quan và xúc cảm của gián từ dưới tủ chimer chưa đủ. Cơ thể người của tôi hiện ra từ côn trùng.

“Chúng đi rồi,” tôi nói nhanh. Những tấm màn gió vẫn rủ kín. “Các bạn không sao chứ?” Hình chiếu Erek lay động và biến mất. Anh nằm dài trên sàn bên cạnh giường. Cháy xám và bốc khói. Nhưng ông King, người Chee thủ vai ba tôi, khiến tôi lo thực sự. Ông ấy chỉ còn là một đồng hình ảnh hình chiếu nham nhở. Bên dưới và giữa những phần hình chiếu cơ thể người, tôi thấy những mạch điện bị tàn phá. Bộ máy móc tinh xảo gần như chỉ còn là khung xương.

“Hình ảnh hiện ra của ông ấy bị tàn phá nghiêm trọng,” Erek nhận xét khi lại gần.

“Anh có sửa chữa lại được không?” tôi thấp thỏm hỏi.

“Tôi hy vọng là được. Nhưng trước tiên tôi cần đem ông ấy về nhà đã. Ma trận cấu trúc của ông có nguy cơ thiệt hại nặng.”

“Thế còn anh?”

“Hệ thống của tôi vẫn còn chín mươi chín phần trăm nguyên vẹn,” Erek xuê xoa. “Những hình ảnh của bạn và ba bạn hiện ra hồi nãy để nhử bọn cũng phá hủy có thuyết phục không?”

“Hết ý,” tôi khen. “Bọn Yeerk sẽ không bao giờ truy lùng cha con mình nữa đâu. Mình đã bảo Jake là mình sẽ làm tất cả những gì cần thiết để cắt đuôi chúng.”

“Erek giúp ông King đứng lên. Tôi nhìn ra cửa sổ qua khe hở nơi màn gió, thấy một chiếc xe cảnh sát đang đậu trước nhà. Bốn tên Yeerk vừa thực thi tội ác đứng nghênh ngang bên lề đường.

Bọn mượn xác leo vào xe và phóng vụt đi, đèn nhá lạng lẽ.

Tôi cảm thấy nhộn nhạo trong bao tử. Không phải là kiểu như khi bạn uống trứng sữa thiu. Mà là kiểu như bạn muốn khóc mà nước mắt không thể trào ra.

“Đi thôi,” Erek giục giã.

Erek và ông King gần như không thể che giấu được – một người máy sút sẹo – lù khù chập vạt rồi khỏi phòng ngủ và đi xuống cầu thang.

“Tôi có giúp gì được không?”

Erek cười.

“Bạn có khiêng nổi gần ba trăm ký không. Ông ấy là trọng lượng chết rồi.”

“Ồ,” tôi nói châm chọc. “Thôi được. Để tôi mở cửa cho. Hai bạn cứ tự nhiên như ở nhà.”

“Tôi sẽ phủ hình chiếu xung quanh chúng ta. Hình ảnh một chiếc xe tải chở rác giống y như thật đang chậm rãi di chuyển.”

Hai người Chee chuệch choạc bước ra sân sau. Tôi nhìn trở lại căn phòng.

Mắt tôi bắt trúng tấm hình dựng ở trên bàn cờ bên bàn làm việc của ba. Đó là tấm hình do mẹ chụp đại tôi và ba trong ánh mặt trời ướn sững cách đây nhiều năm.

Đột nhiên, thực tế ủa về.

Thế là tôi đã chết. Thế là chấm dứt trường học, những buổi hẹn hò, khiêu vũ, video games...tất cả những thứ bình thường.

Cậu bé trong tấm hình đã chuẩn bị bữa tối cuối cùng với bánh pizza. Đã làm bài tập toán cuối cùng và đã xem bộ phim cuối cùng ở rạp Cineplex.

Thằng bé này không bao giờ ló mặt ra sân sau nhà nó nữa. Bởi vì đây không còn là nhà nó – nó không còn nhà.

Nó đã phải nhận sự hy sinh cần thiết.

Tôi định mang theo tấm hình. Nó vừa nhỏ để ó biển cắp ở mỏ khi tôi biến hình bay đi.

Tôi nhảy ba bước tới bàn cờ, rồi dừng lại.

Không. Tôi có ký ức. Nhiều đó là đủ lắm rồi...

# CHƯƠNG 12

“Akka upa ozo oti!”

Ax nhìn tôi đầy vẻ hy vọng.

<Chíp dịch giải hoạt động chưa?>

“Ồ chưa, trừ phi mấy tiếng xào xạo đó có ý nghĩa với bồ. Để coi nào...Không! Chưa đâu.”

Mắt Ax rũ xuống. Ảnh lại hí húi với thiết bị ảnh và ba tôi cùng chế tạo trong mấy ngày qua. Tôi cần phải nói thêm rằng đó là những ngày dài lê thê khi phải cố làm quen với việc ngủ qua đêm dưới gốc cây trong Công viên Dog Park, với một chú chó làm gối.

Người Chee kể những câu chuyện kỳ xảy ra trong suốt mười thế kỷ qua. Những vị vua, những nhà chinh phạt, nhà thám hiểm. Ông King đã từng làm đầu bếp trên con tàu của Darwin và làm đốc công cho Henry Ford. Tức là những câu chuyện lằng nhằng, vô thưởng vô phạt... Nhưng thành thật mà nói, không có trò HBO thì cuộc đời thật nhạt nhẽo, vô vị.

“Nih ala ozo...khô...không bao giờ bắt được cũng trừ phi chúng ta biết cũng đang tới nem zrukakakis loti.”

“Ax! Hây, trong khoảng vài giây, cái đó là tiếng Anh đấy. Bồ làm được rồi.”

<Không,> Ax nói liền. <Tôi không thể nào ổn định chương trình của chíp dịch giải.>

Ảnh liếc nhìn ba tôi.

“Câu nối kết những thứ này được chứ?” ba hỏi, nhắc sợi dây điện màu xanh da trời và chỉ vào một linh kiện hình tròn màu xanh lá cây.

<Việc này rất tốn thời gian,> Ax lú lú. <Cháu cần phải diễn dịch hoặc tóm tắt lại.>

Hàng nhiều giờ rồi, Ax vẫn kiên nhẫn dò bắt, chỉnh sửa những thông tin nhằng nhịt từ hành tinh nào đó vọng về. Trong khi đó ba tôi và tất cả hội Animorphs cùng tụ tập bên ảnh, trong lòng máng. Chúng tôi tới để chiêm ngưỡng thiết bị liên lạc vùng không gian zero. Ba tôi không muốn nhắc tới nó bởi nó vẫn còn đang trong giai đoạn lắp ráp.

“Nó không dịch lại à?” Rachel nôn nóng. “Vậy nó làm cái gì?”

Ax ngừng làm việc, đưa mắt chính nhìn chúng tôi. Ảnh đặt bàn tay mỏng mảnh lên hai đầu thiết bị cực nhỏ.

Căn cứ vào cách thức Ax cầm thiết bị thì nó có ý nghĩa với ảnh hơn hộp kem nhiều. Ảnh nâng niu nó như em bé mới sinh. Dây điện của thiết bị lỏng thòng như cẳng chân. Những tiếng lạo xạo chẳng hiểu nổi nhả ra từ phần loa của nó.

<Bộ phận thu phát chưa đủ khả năng. Cả chíp dịch giải cũng chưa luôn. Nhưng thiết bị này có thể dò tìm băng tần liên lạc của Yeerk, và thỉnh thoảng tôi đã thu được vài thông tin.>

“Ax, bồ thật là thần kỳ.” Cassie khen nức nở.

Ax nhìn ba tôi, một mắt cười cười.

<Đôi khi loài người làm tôi sợ thật sự,> ảnh lăm bầm. <Kể từ chuyến bay đầu tiên lên quỹ đạo tới khi khám phá ra chíp dịch giải vùng không gian zero, con Người chỉ mất có bốn thập niên thôi ư?> Ax dậm mạnh móng guốc xuống đất, hàm ý nhấn mạnh. <Người Andalite chúng tôi ước gì đã bỏ các bạn cho Yeerk.>

“Thì Andalite đã bỏ Trái đất rồi đấy thôi,” Rachel móc má.

Rất có thể Ax đã sừng cồ phản bác. Nhưng tôi nghĩ, ảnh đang bị giằng xé giữa sự lảng nhục và niềm kiêu hãnh vì mình đã góp phần cùng loài người – tức ba tôi – tạo ra được một thiết bị, mà về mặt nào đó, cao siêu hơn cả kỹ thuật Andalite.

“Ax, bồ nghe được những gì?” Jake nhũn nhặn hỏi.

<Thật khó lắp ráp cũng lại với nhau,> Ax đáp rành mạch. <Kiến thức của tôi về nền văn hóa Yeerk không sâu lắm. Tôi không hiểu đầy đủ những mẫu thông tin đứt quãng của cũng.>

<Đừng lo, chiến hữu> Tobias, từ trên cành cây gần đấy an ủi. <Chú nghĩ bọn chúng đã nói gì?>

<Nhưng tôi có thể suy đoán. Đ-o-á-n,> Ax nói.

“Thì đoán đi,” Rachel vùng vằng.

<Có một cái gì đó,> Ax cà rích cà tang. <Một kết luận rất bấp bênh mà tôi có thể diễn giải ra, dù ở mức độ giới hạn.> Ax nhìn tôi. <Rằng Visser Một đã trở về Trái đất...nhưng với một lý do vô

cùng tàn khốc. Bà ta bị câu lưu ở vũng Yeerk do bị buộc tội phản tặc.>

Tôi cảm thấy toàn thân cứng ngắc, tim ngừng đập, dẫn dờ.

“Marco, Eva là Visser Một,” ba tôi khê khàng nói, giọng run run.

Tôi gật.

<Theo những gì tôi hiểu,> Ax kề cà tiếp. <Tội phản tặc có nghĩa là chết vì đối tia Kandrona. Vụ việc sẽ xảy tới trong hai ngày nữa, dưới sự chứng kiến theo thủ tục của Hội Đồng Thập Tam Trụ. Sau đó Visser Ba sẽ được cất nhắc lên chức vụ của Visser Một. Và,> Ax thêm. <Có lời đồn – không có chứng cứ chắc chắn – rằng việc hành quyết Visser Một là một phần của kế hoạch thay đổi ảnh hưởng tổng thể lên Trái đất.>

Tôi biết như vậy nghĩa là gì. Tất cả chúng tôi đều biết.

Visser Một, tên chủ xướng cuộc xâm lăng Trái đất, thích kiểu đột nhập từ từ, lặng lẽ tấn công, không đổ máu. Nhưng Visser Ba, với bản tính hiếu chiến và tàn ác, muốn thúc đẩy một cuộc chinh phạt dứt điểm ngay từ đầu. Giấc mơ êm ái nhất của hắn là tiêu diệt trung tâm quyền lực loài người trong một cuộc chiến kiểu *Ngày Độc Lập*. Visser Ba muốn dùng vũ lực, ép buộc toàn thể loài người thành vật chủ. Hắn muốn xâm lăng thật ồn ào, nhanh chóng, giữa thanh thiên bạch nhật.

Nếu Visser Ba được bật đèn xanh, thì hội Animorphs chẳng là cái đình gì cả. Tất cả mọi thứ sẽ bị phá sạch. Hàng triệu người chết. Nền văn minh loài người sẽ bị chôn vùi.

<Dĩ nhiên đây chỉ là suy đoán thôi,> Ax nhắc lại.

Tôi cười chua chát. “Ax, sự suy đoán của bồ y như là máy siêu vi tính vậy. Cái này còn hơn cả suy luận chính xác nhất nữa.”

“Không thể để việc đó xảy ra,” Jake gần mạnh. “Chúng ta không thể để cho Visser Ba được thăng chức. Nếu lực lượng Yeerk thay đổi chiến thuật – nếu chúng quyết định công khai – thì tất cả sẽ kết thúc.”

Tôi có thể nói được gì? Tôi đã từ bỏ tất cả mọi thứ, đã liều lĩnh hết thảy để lôi kéo ba ra khỏi hiểm nguy. Vào lúc này, tôi không thể mở miệng bàn tính kế hoạch giải cứu mẹ mình. Nó đòi hỏi phải làm một cuộc hành trình tới vũng Yeerk – một việc còn hơn cả nguy hiểm nữa.

Cassie cất giọng nhẹ nhàng ngay thơ nhưng đầy sức thuyết phục. “Nếu Ax không chắc bọn Yeerk đang toan tính điều gì thì chỉ có duy nhất một người biết.”

Cassie đã cứu tôi. Nhỏ đã nói giùm tôi điều tôi không tiện nêu ra.

Tất cả các sợi cơ bắp trên mặt tôi căng đến đau cả lên. Tôi không thể khóc. Một lần nữa, tôi phải công nhận rằng Cassie là đứa dũng cảm và thông thái nhất trong đám bạn bè tôi.

Tuy nhiên, tôi vẫn chờ cho những đứa khác bàn tiếp. Hình ảnh mẹ tôi, nạn nhân và tù binh của Yeerk, đang chết dần chết mòn, bị đánh bầm dập, gãy xương mềm uột hiện lên trong đầu tôi.

“Visser Một,” Jake buột mồm.

# CHƯƠNG 13

Tôi cần phải nêu ý kiến – cần phải cho tụi nó biết tôi không xa rời thực tế trong cuộc chiến này.

“Vậy Visser Một là đối tượng tốt nhất cho chúng ta dò biết âm mưu hiện thời của Visser Ba? Chúng ta sẽ liều mạng gặp bà ấy chứ?”

Jake nhìn tôi chăm chăm và bảo. “Để từ từ mình nghĩ cái đã...”

“Nghe này!” tôi tiếp, hơi quạu. “Nếu tụi mình cứu bà ta – coi bộ trần thân đấy – nếu bà ta vẫn có Yeerk trong đầu, thì mắc gì bà ta lại hợp tác với tụi mình? Việc gì bà ta phải tiết lộ?”

“Tên Yeerk ấy sẽ không chịu đâu,” Jake phản tỉnh queo, phản biện lại tôi. “Nhưng chúng ta có thể bắt nó chết đuối.”

“Thế thì kinh khủng lắm hả?” ba tôi lo âu. “Vậy Eva có sống sót không?”

“Đó là địa ngục trần gian,” Jake trả lời. “Nhưng vẫn dễ chịu hơn bất cứ thứ gì cô ấy từng chịu đựng bấy lâu nay.”

Rachel liếc nhìn ba tôi rồi nhìn tôi. “Vậy ba và mẹ bồ sẽ phải đi đâu?” nhỏ hỏi. “Họ sẽ phải rời đất nước này mà đi khỏi đây càng xa càng tốt.”

“Không thể thế được,” ba tôi phản đối.

“Chú không còn lựa chọn nào khác đâu,” Rachel nói huych toẹt.

Thêm một cảm giác tội lỗi nữa trời lên trong tôi.

<Cháu biết một nơi rất tốt,> Tobias đề nghị. <Khí hậu trong lành, không có khách du lịch, giá cả thấp. Dân địa phương thân thiện. Họ hơi chậm chạp, nhưng có thể kể những câu chuyện bất hủ.>

“Đó là lãnh địa của người Hork-Bajir tự do,” Cassie hét lên. “Chúng cháu sẽ đem cô chú tới đó.”

Đó là giải pháp tối ưu cho vấn đề an toàn của cha mẹ tôi. Ba nhìn mông lung ra ngọn cây tuốt đằng kia. Một loài sên lạ hoắc đã đe dọa tự do của ông. Bây giờ lại đến một nhúm trẻ ra quyết định cho ông. Cuộc sống của ba đã hoàn toàn bị khống chế, bị tước đoạt. Ba hiểu thực tế của mình, nhưng ba không thích nó.

Còn tôi? Tâm trí tôi đang mừng tượng ra cảnh sum họp. Mặt trời chói chang, yên bình. Mẹ leo cây cùng với Toby. Ba dạy tiếng Anh trên đồng cỏ nở đầy hoa. Họ phụng sự như những cố vấn cho Hork-Bajir. Họ có thể điều hành chính phủ của thung lũng một cách không chính thức...

Tội đang nghĩ gì vậy kia?

“Ý hay đấy,” tôi tỏ vẻ nhiệt tình đầy kịch nghệ. “Nhưng cho dù có huy động hết toàn lực thì liệu tụi mình có làm nên trò trống gì không? Bọn Yeerk sẽ tăng cường an ninh tối đa hầu ngăn ngừa Visser Một đào tẩu. Cơ may còn tệ hơn cả số 0 nữa.”

“Chúng thật dễ tiện và tàn ác,” ba thét vang lưng. Tôi nhìn ba. Phải, mỗi người đều thốt lên cảm xúc của mình. Nhưng chúng tôi chỉ làm điều đó khi ở một mình.

Ba cúi nhìn đất, mỉm cười. Hòa bình lập lại. Tôi cố chấm dứt bài hùng biện.

“Điều mình muốn nhấn mạnh là chúng ta chưa có kế hoạch gì cả. Thậm chí còn không biết phải thâm nhập vũng Yeerk bằng cách nào nữa. Không, kể từ khi cũng đóng cửa tiệm rửa xe.”

<Điều đó không đúng,> Ax bắt bẻ. Ảnh vắn vắn một núm bự rồi lại ẩn ẩn một núm nhỏ trên thiết bị liên lạc vùng không gian zero. Xong, ảnh bỏ tai nghe ra.

<Qua những gì nghe được từ thiết bị vùng không gian zero, tôi hiểu rằng dạo này bọn Yeerk đã khoan một đường hầm vào vũng Yeerk chính.>

“Ở đâu?” Jake vồn vã hỏi.

<Không rõ. Nhưng nó nối liền với cơ sở neo đậu, lắp ráp và sửa chữa chiến đấu cơ Con Rệp ở dưới lòng đất. Đường hầm này cũng gắn lắp hệ thống khử nhiễm rất tinh vi, nhằm giết chết những vật sống nào lọt vào.>

“Ax,” tôi nói. “Mình biết chúng ta không thể biến hình thành những vật tĩnh như bàn ghế, tủ giường. Mà nếu có được chẳng nữa thì cũng chẳng chịu nổi sức tàn phá của bọn Hork-Bajir. Lặn ở nhà Russ mình đã kiểm nghiệm rồi.”

“Thế còn những con vật nhỏ tí thì sao?” Cassie thở thê. “Bọ chét hay ruồi có qua nổi hệ thống tẩy trừ không?”

<Không,> Ax nói dứt khoát. <Thiết bị khử nhiễm rất hiệu quả.>

“Vậy bồ nói chuyện này với tụi mình làm gì?” Rachel hờn dỗi.  
<Màn bảo vệ của tàu Con Rệp rất mạnh, có thể chặn đứng hệ thống trừ khử,> Ax nói từ tốn. Jake mỉm cười, nói. “Mình hiểu rồi. Tất cả những gì tụi mình cần làm là thốn một chiếc Con Rệp, tìm ra đường hầm mới, lái chiếc con Rệp đáp xuống sân bay ngầm rồi thoát ra an toàn, xong trà trộn vào vùng Yeerk bắt cóc Visser Một. Kéo bà ấy trở lại tàu và bay đi luôn. Thật đơn giản.”  
Rachel có vẻ tươi tỉnh lên trước viễn cảnh có nguy hiểm. Cassie nhướn mày lên đầy ưu tư. Tobias quạt cánh bay xuống đất, tỏ ý tán đồng kế hoạch điên rồ này.  
“Các cháu cần phải gài bẫy bọn Yeerk,” ba tôi đột ngột nói. “Khi theo dõi các cháu bàn tán chú thấy rằng: các cháu cần một sự kiện đủ lớn để cướp chiếc Con Rệp, nhưng cũng vừa đủ nhỏ để còn kiểm soát.”  
Tôi nhìn ba, ba tôi không bao giờ khiến tôi ngạc nhiên. Và cả độ dẻo dai của tinh thần loài người cũng vậy.  
“Ba nói chí phải,” tôi ủng hộ. “Chúng ta cần đặt bẫy và mình có ý này đây.”

# CHƯƠNG 14

“Có ai nghe tôi nói không? Có ai nghe không? Đây là cảnh sát à? Tôi đang gọi từ Công Viên Quốc Gia. Tôi thấy ở đây có một sinh vật kỳ quái vô cùng bị kẹt bẫy. Nó như quái vật có gương khắp người.”

Tiếng gào thét, rên rỉ âm vang khắp vạt đồi tối mù.  
Bạn bè tôi tạo ra chẳng? Có thể phải, có thể không phải.  
Giọng bên kia đầu dây điện thoại như đang nói vào hộp lon. Nó yêu cầu giải thích rõ hơn.

“Quái vật! Gương đầy mình!” tôi gào. “Tôi thề là đã thấy người lạ từ vũ trụ xa xôi. Còn sống đang hoảng!”

Ngay lập tức, tôi là ưu tiên số một của trụ sở chỉ huy. Họ hỏi tôi ở đâu, tôi là ai. Tôi chỉ vị trí của mình rồi cắt đứt liên lạc.

Tôi đưa tay ôm ngực, kìm giữ tiếng cười khùng khục. Kế hoạch này quá điên rồ! Và tôi đang xúc tiến nó.

<Nghiêm túc nào!> Jake gầm lên từ bóng tôi đâu đó gần đấy.

Tôi chụp cái nón hóa trang lên đầu. Một ngày chôm từ đồ nghề của ba Jake. Nó giấu gương mặt tôi, không cho bọn Yeerk trong chiếc Con Rệp nhận ra tôi là thằng bé chúng đã bắn chết hôm nó thằng bé đáng lý ra đã chết rồi.

“Hy vọng việc này có hiệu quả,” tôi thì thào, ép vành mũ vô cảm và nhìn lên bầu trời. Chiếc Con Rệp mất đúng bốn phút để hạ xuống từ quỹ đạo. Nó quét một đường sáng đỏ lờm qua bầu trời. Tôi hụp xuống núp sau gốc thông to. Khi nó hạ thấp và rề rề bay trên đầu, tôi đột nhiên ước gì mình mặc áo gió của thợ săn, chứ không phải diện chiếc áo màu cam sặc sỡ như thế này.

Nhưng đó là kế hoạch – cần phải cho bọn Yeerk thấy một con người hèn nhát, là tôi, đang bị hớp hồn và tá hỏa trước cảnh tượng một Hork-Bajir đang giãy giụa vì kẹt cứng chân vào bẫy.

Liệu kế hoạch này có khuấy động được ai? Tôi! Hèn nhát? Gì chứ chuyện này tôi là chuyên gia mà.

Tôi rất mừng là ba đang bình an vô sự trong lãnh địa Hork-Bajir. Ba muốn giam gia vào phi vụ nhưng bị bỏ phiếu chống.

<Chúng đang tới,> Rachel báo. <Chúng sắp đáp xuống. Sẵn sàng!>

Tôi nhả vào cuộn cáp quanh ngực mình. Chiến đấu cơ lượn lơ, hạ thấp xuống, thấp nữa. Qua những cửa sổ nhỏ xíu như con mắt ở đằng trước, tôi nhìn thấy một tên Taxxon bên bàn điều khiển.

Phạch-phạch-phạch!

Phi cơ đáp xuống. Sau một nhịp tim, cửa tách mở. Hai gã Hork-Bajir nhảy ra. Những hình thù rườm rà khổng lồ trong khu rừng chạng vạng tối.

Bỗng...hình dáng một con cọt từ hàng cây tối om phóng ra khoảng trống.

“Rrrroooooaaahhhh!”

PHICH! Một Hork-Bajir, ngã xuống.

HUYCH! Một con gấu gầm lên, húc vào sườn tên chiến binh thứ hai.

CUP! Đó là tiếng cái đầu hấn cung vào thành con tàu.

“Gahhh...” nạn nhân thứ hai thều thào. “Lahhh...” rồi gục oặt xuống.

Còn một tên Taxxon bên trong. Hấn cuống cuồng trườn từ bàn điều khiển ra cửa và phóng xuống khu rừng!

“Sneee! Sneeyanyanahhh!”

Coi chừng. Tôi hét thầm. Jake đã bắt tôi phải hứa không được ngửa miệng vọt ra một lời nào. Nếu Yeerk nghĩ có con người tham gia vào cuộc tấn công, thì chúng tôi sẽ bị chiên giòn.

Chao! Một con sói xỏ ra khỏi hàng cây bên phải. Một vệt Andalite từ bên trái băng ra như ánh chớp màu xanh da trời.

Ploosh! Ploosh!

Cassie đâm vào nửa sau của một gã Taxxon. Ax phập ở phía trước. Tên Taxxon bị hất tung lên trời đêm. Một cục sâu quay mòng mòng theo chiều kim đồng hồ với tốc độ kinh hồn. "Skreeeeaaa!"

Hắn đáp xuống cái huyệt, bẹp nhẹp, nước nhầy bắn tung tóe.

Tôi chạy về phía chiếc Con Rệp. Tobias đã hoàn hình, teo nhỏ đi trong cái bẫy đang giữ cẳng chân Hork-Bajir của mình. Khi là chim, cậu ấy dễ dàng ngo ngoáy rút chân ra. <Trời chúng lại.> Jake ra lệnh. <Trời vừa đủ chặt để giữ chúng ở đây cho đến khi những người Hork-Bajir tự do bắt cũng về.>

"Thế còn tên Taxxon?" tôi hỏi.

<Nó chẳng thể ngo ngoe nổi đâu. Mặc xác nó.>

"Ừ."

Tôi quặp hai cánh tay HorkBajir đầy gươm vào với nhau và cột lại bằng dây điện. Hắn rên rỉ ngửa mặt lên. Rachel lặng lẽ nện cho hắn một bàn tay gấu. Hắn im luôn. Tim đập loạn xạ, nhưng rồi tôi cũng loay hoay túm được cẳng chân hắn và trời nghiêng lại. Với tên kia, tôi cũng làm y hệt.

<Đi thôi,> Jake ra lệnh và hoàn hình.

Ra leo lên máy bay. Tobias bay vào.

Tôi nhìn tên HorkBajir mình vừa trời chặt và sờ vào làn da xù xì như vỏ cây của gã. Một tiếng phịch cùng với tiếng hự rợn gáy vang lên khi gã té oặt xuống, ngửa bụng ra. Tôi sẽ đi tới vùng Yeerk. Và cái nhà máy cửa đang thở hì hụi này sẽ là trang phục của tôi.

# CHƯƠNG 15

“Bá cháy à nha! Coi bộ đây là mẫu thể thao hảo hạng. Thiên hạ sẽ phải tép bót trang thời trang lại để đưa tin. Wow! Bọn Yeerk chắc hẳn đã chế ra vài trăm chiếc như thế này.” Tôi bước tới một cửa sổ tí nì. Những tia đèn đỏ vẫn léo chéo quét mặt đất bên dưới, cố ý lay động theo nhịp điệu khoan thai.

<Đúng> Ax công nhận. <Đây là phiên bản mới nhất của mẫu tiêu chuẩn> Mười bốn ngón tay của anh phải bấm lia lịa, dồn dập cho kịp với 87 nhịp độ của bảng điều khiển vốn dành cho năm trăm cái chân kim Taxxon. <Mẫu này đã được sản xuất cả ngàn chiếc.>

Tôi nhìn Ax theo chiều nghiêng, đang hấp tấp điều chỉnh cho đèn quét nhỏ lại. Ảnh đang gặp trục trặc rồi. Dàn đèn trong buồng lái cứ hết chuyển sang đen lại trở về đỏ. Đèn bên ngoài thậm chí còn sáng chói lên, trước khi chịu mờ đi.

Chiếc Con Rệp chẳng phải là thứ phương tiện chuyên chở êm ái bạn muốn đi. Nó lúc lắc, chòng chành phát ớn.

Chợt có tiếng không khí bị nén xì ra...

“Ax?”

Phuuuuuuutt!

“Aaaax!”

Đầu tôi lộn ngược, nguyên thân đập bùm bụp vào bốn đứa bạn. Tụi nó cũng bị bập vào tường phía sau buồng lái. Chú điều hâu rề lên khi đã xung lượng bắn tẩm thân xương xẩu của chú lên trần nhà.

<Tôi đã kiểm soát con tàu,> Ax gào. <Làm ơn giữ yên di. Tôi nghĩ buồng lái này được thiết kế riêng cho Taxxon đột biến gen, tức là Taxxon có số chân gấp đôi bình thường.>

Tôi hít một hơi thật sâu. Hên quá ha! Tụi tôi cướp máy bay dành cho bọn đột biến.

“Bồ có cần trợ giúp không?” Jake nói.

“Hỏi ngớ ngẩn hết sức,” tôi lầu bàu.

Từ chỗ tôi ngồi, bị dí tịt vào vách tàu, tôi thấy Ax coi bộ lúng túng thấy mà thương. Bàn tay yếu ớt của anh ngoáy tít trên những nút bấm như một phi công hạng xoàng trước bản liệt kê những hồn ma.

“Ừm, Ax-ngổ à,” tôi bảo. “Bồ có biết manh mối chỉ dẫn nào không vậy, dù là nhỏ thôi?”

<Giờ tôi đã biết vài chiêu. Tôi cần thêm vài điều nữa mới có thể lái chiếc tàu này một cách suôn sẻ>

Tobias rơi xuống sàn tàu như một hòn đá. Chúng tôi đã ngừng tăng tốc, nhưng lại đang loạng choạng lộn lờ.

Ax gạt hai công tắc trên đầu ảnh rồi nhấn thêm một nút màu đỏ. Có tiếng quạt rè rè. Không khí ẩm ủa ra từ dưới hàng ghế xếp dọc theo hông tàu. Mắt cuốn Ax quay vòng tròn, phân vân.

“Khá hơn đấy, Ax,” Rachel nhấp nhồm. “Bồ đã mở hết cả hệ thống làm nóng và làm nguội.”

“Có lẽ bồ nên đọc cẩm nang dành cho người sử dụng?” Cassie đề nghị.

<Ồ không không! Cái đó không cần thiết,> Ax tuyên bố, vẻ tự tin hơn. <Tôi có ý này. Thay vì truy tìm lối vào đường hầm dựa vào những lời lộn xộn bắt được từ vùng không gian zero, thì tại sao không để chiếc Con Rệp tự dẫn đường cho chúng ta? Tất cả mọi tàu chiến cấp độ thấp của Yeerk đều được lập trình để tự động quay về căn cứ, nếu chuyển bay bắt đầu...ừm...sai lệch.>

“Một cẩn thận về an ninh?” Cassie hỏi.

<Không phải. Một biện pháp đo lường an ninh. Yeerk không tin cậy phi công của chính chúng.>

“Ồ, tốt cho chúng rồi. Tụi mình cần chế độ bay tự động.”

Con tàu giật nảy lên. Nó nhanh chóng hạ độ cao rồi quay chậm chậm. Thành lĩnh, mặc dù bên ngoài là màn đêm đen đặc, nhưng tất cả mọi thứ lướt qua các cửa sổ chính đều sáng trưng như ban ngày. Đó là nhờ kỹ thuật nhìn-xuyên-màn đêm của Yeerk.

Tôi dịch tới đầu trước con tàu để nhìn cho rõ hơn. Thật rõ là ngốc. nếu chịu khó chờ thêm nữa giây nữa thì tôi đâu cần phải di chuyển.

Tàulao vùn vụt về trước và bẻ góc về phía Trái Đất. Trước khi cả bọn kịp kêu thét lên thì cả sáu đứa đã xếp lớp thành một đồng.

<Các bạn luôn phải thắt đai an toàn chứ,> Ax trách móc, cố giãy giụa gạt bốn con người và một con chim cú kính ra khỏi mình.

Tôi lặn từ trên cùng xuống, đầu gối rút cái cộp xuống sàn. Bên dưới tụi tôi., qua cửa sổ xuyên-màn đêm là biển, những con sóng bạc đầu và những làn sóng ngầm.

“Ax, bồ có tin là tất cả mọi thứ đều ổn?”

“Chúng ta được dẫn thẳng xuống nước!”

<Tôi...tôi...>

“Yeeooooowwww!”

“Ồiiii Tttròooooòiiii ơoi!!”

Tôi bị quật xuống! Chúng tôi đang lao về Trái Đất như viên đạn. Sự tăng tốc thít chặt lấy ngực tôi, đã thể còn bị căng chân Rachel đè dí lên ngực. Tôi cảm thấy da mặt mình căng oặt ra sau.

“Yaaaahhhh!”

# CHƯƠNG 16

“Yaaahhh!”

Vừa chìm tui vào vùng nước sâu được vài giây thì chiếc Con Rệp bèn đổi ý liền. Nó giảm tốc, dừng lại, quay ngược và bắn một cú thẳng đứng lên trên!

“Aaaahhh! Cái gì vậy?”

Tất cả mọi người, trừ Ax và Tobias, đều lộn phập và trượt ngang sàn tàu, lưng và ình vào vách. <Có lẽ...> Ax hồi hộp nói. <Có lẽ chúng ta chưa gài vào vận tốc hữu hiệu. Nếu định cho tàu lao vào con đường dưới nước thì phải định vận tốc từ trước>

“Dưới nước!”

<Tôi tin như vậy.>

“Cái đó không giết chúng ta chứ?”

<Ở tốc độ này, chết là điều có thể xảy ra.>

Hết xảy! Bị giết bởi chế độ bay tự động. Một cái chết nhục nhã quá thể.

Rất tự nhiên...hình ảnh mẹ lúc tôi thấy tại phiên tòa trong vùng Yeerk bỗng hiển hiện trong đầu tôi. Xương gãy nát, cơ thể bê bết máu. Bà nài nỉ tôi hãy cứ để Visser Một kiểm soát bà, bởi vì như vậy sẽ giúp cho Trái đất có nhiều cơ hội sống sót hơn.

Nếu mẹ chấp nhận chịu cảnh tra tấn dã man như thế, thì tôi cũng phải sẵn sàng phó thác mạng sống cho hệ thống bay tự động.

Tôi nhìn ra ngoài cửa sổ. biển, rừng và những ánh đèn thành phố dập dềnh đằng xa, như những hình ảnh do một camera vệ tinh nhân tạo truyền về. Chỉ trong khoảnh khắc, tôi có thể nhận ra những chấm sáng biểu thị thành phố. Sản vận động, khu thương mại, khu nhà ổ chuột.

Vụt!

Tui tôi vút nhanh đến nỗi mà tất cả những tia sáng hội tụ lại thành một chấm sáng rực, một mảnh thành phố. Lại thêm nhiều chấm sáng nữa lọt vào tầm nhìn, liên tiếp cho đến khi tôi thấy hàng trăm ngọn hải đăng màu sáng bạc, lóa cả mắt. khoảng một giây, tôi nghĩ chúng là những ngôi sao. Nhưng rồi tôi nhận ra mỗi chấm sáng là một thành phố. Chúng tôi đã gần như ở ngoài không gian rồi.

Thật không thể tin nổi.

<Chúng ta sẽ đạt tới đỉnh điểm của đường bay vào bất cứ giây phút nào,> Ax kể cả, diềm tĩnh một cách chẳng hợp lúc chút nào.<Tốt hơn hết các bạn hãy cài đai an toàn vào.>

Một lần nữa, con tàu chậm lại. Không hề cảm thấy lực hút của Trái Đất nữa, nhưng Trái Đất bên dưới đã ngừng lùi xa. Tựa hồ như tui tôi đã tới mút cuối của sợi dây cao su vô hình.

Dù đã bung rất nhiều thun trong giờ toán, nhưng tôi vẫn không biết điều gì sẽ xảy ra kế tiếp.

Phải chăng tại tôi quá khiếp đảm? Ồ, có lẽ vậy...

Phụt!

Không một chút chần chừ, con tàu nghiêng mình lao xuống luôn.

“Aaahhhh!”

<Aaahhhh!>

Nó phóng vèo vèo về phía Trái Đất, càng ngày càng nhanh hơn.

Tui tôi xuyên thủng những đám mây – một phần triệu giây qua làn khói mỏng. Tiếp theo, tôi thấy đốm sáng thành phố nhấp nháy. Đường cong của bờ biển. Và...con tàu đâm thẳng xuống nước!

Một mặt phẳng màu xanh da trời và bạc trám kín cửa sổ buồng lái. Mỗi giây mỗi sáng và rõ nét hơn.

Những con sóng nhấp nhô...

Ai đó lại thét lên. Đúng thời khắc đó, tôi trong thấy thần chết...thấy cả bọn phóng ra khỏi phi cơ; hoàn hình ngay giữa không trung; né tránh tia Nguyệt – tất cả diễn ra nhanh-hơn-tốc- độ- ánh sáng. Nhưng điều này so sánh như thế vẫn chưa đủ.

Trong một phần mười giây, tôi sẽ chết.

Cả bọn lao ào ào về phía bức tường màu xanh của thần chết, với vận tốc một triệu dặm một giờ.

“Aaahhhhhhhhhhh!”

<Aaahhhh!>

Sáu tiếng thét một lúc. Đầu tôi ong óng muốn nứt sọ.

Rồi tôi mở mắt ra. Hàng đàn đàn lớp lớp cá trôi qua những tia sáng đỏ rực của chiếc Con Rệp. Chúng tôi vẫn còn sống và đang ở dưới nước. chiếc Con Rệp đã trở thành tàu ngầm! chế độ bay tự động vẫn lèo lái, cua quẹo trên lộ trình bí mật mà chỉ có kẻ thù mới biết.

Tôi nhìn bọn bạn. Rachel ôm điều hâu Tobias. Ax đứng xục xịch trên bốn chân. Jake và Cassie nắm tay nhau. Chẳng đứa nào nói câu gì.

Tụi tôi lao xuống sâu hơn, vào đại dương đen ngòm.

Lao sần sạt dọc theo đáy biển, nhảy cóc trên nền địa hình kỳ quái hơn bất cứ chỗ nào trên bề mặt của hành tinh này. Một cái hang biển mất bên dưới tụi tôi. Một ngọn núi lòi ra đen thui ở trên đầu. Tới một sinh vật biển màu vàng phóng ào trên đường chạy của tàu.

Thình lình, ánh sáng soi tỏ một cấu trúc khổng lồ. Lỗm chồm, góc cạnh, phủ đầy những sinh vật biển – khung cảnh thật quen thuộc.

<Đó là một con tàu,> Tobias kêu lên.

Chà chà, giống như coi truyền hình cáp vậy. những con tàu mất tích trong các chương trình Hiệu ứng đặc biệt, Di sản và Khám Phá.

“Biển hình Hork-Bajir,” Jake ra lệnh. “Nào, chúng ta không có nhiều thời gian đâu.”

Sáu cơ thể bọc gươm giáo, cao hơn hai mét, thở hùi hụi làm cho chiếc con Rệp chật cứng. Nhưng đây là lối hình biến thích hợp cho nhiệm vụ bắt buộc này. Những con mắt tinh tường, nhưng đầu óc u mê, không hiểu nhiều; những cơ thể mạnh khỏe bị bắt làm nô lệ; những cỗ máy chiến tranh biết thở của bọn Yeerk.

Hy vọng chẳng ai để ý hay nhận ra chúng tôi không phải là đồ mượn xác.

Chiếc Con Rệp tự động lướt sượt qua hông của tàn tích biển xa ấy. Xong, nó chuẩn bị lượn vòng chậm chậm bên trên con tàu đắm. Thành tàu rộng hết biết, nghiêng úp một bên vào lòng biển. Từng mảnh vỡ to tướng, những đĩa thép tán đĩnh vung vãi gần đó. Một tháp canh và ba khẩu trọng pháo thò ra từ boong tàu.

<Thể chiến Thứ Hai,> Jake lẩm bẩm. <Nó là tàu chiến.>

Chiếc Con Rệp lượn thêm lần nữa, rồi xông vào giữa thân của con tàu chìm.

<Lại nữa rồi,> tôi hét, giơ cánh tay đầy gươm lên về thất thần. <Đừng nói với mình là chúng ta có thể bay qua thép nha.>

Chúng tôi lao bắn về vỏ tàu. Tôi quyết định sẽ không nhắm mắt lại vào giây phút này. Phải chứng kiến chứ!

<Thông tin từ vùng không gian zero,> Ax đột ngột lên tiếng <có đề cập tới một con tàu của loài người. Đây là lối vào đường hầm!>

Ngay khi tụi tôi sắp sửa đâm vào thì con tàu chìm nứt ra, mở hoác như cái hộp, để lộ ra một đường rãnh dài xuyên thẳng qua thân tàu.

Cá chết và vô số sinh vật biển khác tuôn ra khỏi con tàu chiến, dạt vào cửa sổ tàu chúng tôi.

<Những màn hình bức xạ cường độ cao,> Ax giải thích. <Chúng không phổ biến như những thiết bị bảo vệ căn cứ Yeer. Những vật sống bị tiêu diệt ngay lập tức.>

Tôi khó nhọc nuốt nước miếng.

Bọn tôi chui qua đường rãnh hẹp, chỉ còn dư vài phân, và bị nuốt chửng vào hư không, đen mịt mù mịt.

Chiếc Con Rệp lao hần xuống dưới đáy biển, qua một “đường ống” nước tới tận ruột của Trái Đất. Từ từ, những vách đường ống thay đổi từ nước thành sỏi đá; rồi từ đá thành xi măng cốt thép.

Đột ngột, chiếc Con Rệp và phi hành đoàn Hork-Bajir của nó tấp vào một cái hang rộng bát ngát, sáng chói. Những khu nhà sửa chữa máy bay xếp dọc theo các bức tường của không gian hình mái vòm, bự không thua gì vũng Yeerk chính. Trên sàn hang sống động đầy những Taxxon và Hork-Bajir tấp nập đi tới hoặc rời chiến đấu cơ. Đám mượn xác-người làm thợ bảo trì hí hoáy làm việc trong những phi cơ và vécto một-người-lái.

Một chiếc tàu Lưỡi Rìu được bảo quản, lau chùi, o bế trong một nhà để máy bay riêng.

Chiếc Con Rệp cẩu tụi tôi đỉnh đặc lao dọc theo hàng chiến đấu cơ Con Rệp đang đậu, cho tới khi đến một ngăn trống.

Cả bọn chậm chậm đáp xuống, nhẹ ru.

<Chúng ta vừa được nối ghép,> Ax nói một câu thừa thãi.  
Jake đứng lên. <Đi nào các chiến hữu.>

# CHƯƠNG 17

Sáu tên HorkBajir đi giật lùi xuống thang bà bước xuống nền xi măng cứng. Tôi cố hết sức làm ra vẻ hung hăng  
<Ngần này chiến đấu cơ lận,> Cassie nhận xét bằng giọng truyền riêng. <Yeerk có một lực lượng đáng nể thiệt!>

Đúng, lực lượng tập hợp ở đây hùng mạnh hơn tôi tưởng tượng nhiều. Hàng mấy chục chiếc Con Rệp, con tàu Lưỡi Rìu – mà đây mới chỉ là những chiếc ghé vào để bảo trì, sửa chữa thôi đấy.

Nếu có cuộc chiến diệt sạch xảy ra thì đội quân này cũng dễ dàng hoàn thành nhiệm vụ. <Bình tĩnh, tỏ ra điềm nhiên đi,> Jake nhắc nhở. <Giả bộ tội mình biết nơi cần phải tới.

Hãy làm mặt ngầu lên.>  
Những phi hành đoàn Hork-Bajir khác hành quân ngang qua căn phòng rộng. Chúng tôi bắt chước chúng xếp hàng hai, lệnh khệnh đi tới chốt kiểm tra gần nhất.  
Hai tên HorkBajir bự con cầm tia Nghiệt ơ hờ nhìn tội tôi. Tên thứ ba, gầy hơn, nhìn vẻ tinh khôn, giơ lưới gươm cánh tay lên ra hiệu cho tội tôi ngừng.  
Nếu tôi chỉ là thằng oắt con bình thường, không có trái tim lì lợm của hội Animorphs thì ắt hẳn tôi đã sợ té đái rồi. không chỉ có ba tên lính an ninh ( tức là sáu đứa bọn tôi có thể hạ gục chúng) mà còn có hàng trăm tên khác lớn vồn xung quanh.  
Tên lính gầy gò nhảy khỏi ghế, bước tới chỗ Ax, nhìn ảnh từ đầu tới chân, từ chân lên đầu rồi quay đi quát nạt bọn kia.  
“Grraaffshhh Grrufshhh!”

Cuối cùng hẳn vậy cho tội tôi đi.  
<Ồ, ồ, sắp có một ngày vui vẻ rồi đấy.> tôi lầm xăm.  
<Im đi,> Rachel la.  
<Được rồi.>

Tội tôi theo các phi hành đoàn khác đi vào một hành lang dài ở rìa cái hang để phi cơ. Một lối đi bộ, một đường hầm chuyển tiếp kiểu như băng tải chuyển hành lý ở sân bay của con người. trên nhưng làn đường ở hai bên chúng tôi, các phương tiện chuyên chở tấp nập qua lại từ cả hai hướng.

<Rõ ràng chúng ta đang hướng tới vũng.> Tobias nhận định.  
<Tội mình phải tỏa ra để tìm Visser Một,> Jake nói. <Nơi này rất rộng, tội mình lại không có nhiều thời gian.>

Một lát sau, cả bọn chui ra khỏi băng tải chuyển tiếp, vào khu liên hợp vũng Yeerk chính – nơi đứa nào cũng quen thuộc.

Và kia, ngay giữa lòng vũng sền sệt, bị trói và xích vào cây cột dựng chính giữa cầu nhập là Visser Một – Mẹ tôi. Cơ thể bà bầm dập toí tả, nhìn thật đau lòng.

Tôi muốn chạy ngay lại chỗ mẹ, giải thoát cho bà. Nhưng làm thế khác nào khai tử cả bọn.

Bọn mượn xác la ó và quát tháo bà từ trên bờ vũng. Bà ta không còn là Visser Một của chúng nữa, mà là tên phản bội, kẻ thua cuộc.

Tra tấn, lãng nhục và chết. đó là những hình phạt bọn Yeerk đã công khai tuyên án cho bà ta.

Rõ ràng, cơn đói đang hoành hành. Visser Một quấy điên cuồng, lăm nhảm gào la thác loạn những lời vô nghĩa vào đám đông. Tên yeerk trong đầu mẹ tôi đang tuyệt vọng. Xung quanh ê hề tia Kandrona mà bà ta phải chịu đói.

Cảm giác kinh tởm, nao nao dấy lên trong bao tử tôi.

<Mẹ!> tôi gọi bằng giọng truyền riêng.

Visser Một ngưng giây tức khắc. bà đã nghe giọng truyền của tôi. Mẹ tôi vẫn sống đâu đó đủ để nhận ra giọng tôi.

<Mẹ!> tôi hét gọi lần nữa. Lần này bà không đáp lời, hoặc là không thể. Visser Một đã lại kiểm soát, lại gào hét, rú rít, nhổ nước miếng phì phì vào tội tra tấn mình, kéo căng cổ tay

và mắt cá chỗ bị trói bầm đen. Tôi nén lòng nhìn đi chỗ khác.  
Một lưỡi gươm ấn nhẹ vào lưng tôi, đó là Jake.  
<Mình biết rất là khó,> nó thì thầm. <Nhưng chúng ta phải làm điều đúng đắn,> <Visser Một biết chúng ta là ai,> tôi nói nhanh. <Trong tình thế của mình, đôi là, bà ta có thể khai bất cứ thứ gì.>  
<Liệu có ai nghe bà ta nói không?> Cassie hỏi. <Và có ai hiểu?>  
<Bà ta sẽ không nói đâu,> Ax quả quyết.  
<Điều gì khiến chú chắc như vậy?> Tobias hỏi.  
<Bà ta chẳng được lợi lộc gì khi nói cho chúng biết. bà ta sắp chết rồi.> <Đúng thế.> Tobias tự lự. <Nhưng chú cũng có thể đặt ngược vấn đề là bà ta cũng chẳng mất gì nếu nói cho chúng biết. theo cháu, nếu bà ta nghĩ mình có thể được cứu thì bà ta sẽ tiết lộ>  
<Làm sao tụi mình ra khỏi đây được.> Rachel nói thực tế. <Tụi mình không thể bắt bà ta và mang trở lại chiếc Con Rệp>  
<Đúng> tôi nói, ráng tập trung để suy nghĩ, và lên kế hoạch. <Chúng ta bị số đông trấn áp.>  
<Ồ, kế hoạch giải cứu và chuồn không có tác dụng,> Cassie nói. <Cái...> <Trở lại tàu,> Jake ra lệnh. <Ngay>  
<Và bỏ lại Visser Một?> Cassie gào, <Chúng ta đã đi xa tới đây rồi. không thể bỏ cuộc.> <Chẳng ai nói là bỏ cuộc cả.> Jake nói.  
Nó quay đôi mắt Hork-Bajir dữ tợn về phía lối vào băng tải chuyển tiếp, quan sát con đường tụi tôi vừa đi qua để vô vũng Yeerk.  
Ax là người đầu tiên hiểu ra.  
<Tôi là một phi công tài ba.> Ax nói. <Nhưng các bạn đã chứng kiến rồi đấy, tàu Yeerk không tinh nhạy như tàu Andalite. Tôi không nghĩ cái nhà tù chật hẹp đó có khả năng khéo léo!>  
<Chúng ta sẽ lái tàu đưa Visser Một ra khỏi đây hả?> Rachel hỏi.  
<Còn kế hoạch nào tốt hơn không?> Jake đã bước về phía lối đi bộ, trở lại con tàu. Cả bọn bám theo, bước gấp gấp lên băng tải với một nhóm phi công Taxxon.  
Tiếp theo, khi chúng tôi tới hang bảo trì thì thấy cả một đại đội an ninh được tập hợp. <Làm ơn cứ ở đó mà chất vấn bọn Taxxon kia,> Tobias bảo.  
“Sttoopfleshh!” tên sĩ quan an ninh đàn hạch hỏi.  
Jake dừng lại.  
<Cứ bước tiếp>, nó bảo hội Animorphs. <Mình sẽ lo liệu.>  
“Chiến đấu cơ của anh đã quá hạn!”  
“Dạ,” Jake nói, ráng uốn cái lưỡi Hork-Bajir để phát âm ngôn ngữ loài người. “Chúng tôi đang quầann...quần thảo bên trên khu rừng thì đuôi lái đột nhiên ngưng hoạt động. tôi buộc phải đáp khẩn cấp. Mệnh lệnh đưa ra cho tôi là phải mang chiến đấu cơ đến sửa chữa ở đây.”  
<Làm bộ bình thản, mọi người,> tôi khích lệnh bằng giọng truyền riêng. “Dối trá,” tên Hork-Bajir gày gò hồi nãy tụi tôi gặp hét, đẩy Jake vô bọn lính của hắn. “Đã kiểm tra toàn bộ. Tàu của mi không bị hư hỏng gì cả. Guffleccshhh!”  
Bọn Hork-Bajir từ các nhà để máy bay gần đó ngھn cổ lên nhìn xem có đánh nhau gì không.  
Jake gầm lên. <Tất cả, chạy!>

# CHƯƠNG 18

Jake giờ hai cùi chỏ grom lên xẻ vào bức tường Hork-Bajir đang cố bắt giữ mình. <Tới chiến đấu cơ!> Jake gào.  
Nó xô một tên Hork-Bajir nữa ra và chạy dọc theo hàng máy bay. Đột nhiên... Pằng chiu! Pằng chiu!  
Không khí quanh nó xáo động, sáng lóe tia nhiệt!  
<Không!>  
Jake biến mất trong đám mây rừng rực.  
<Jake!> Cassie la thảm thương.  
<Từ tốn đi,> Jake gọi ra, thở hồng hộc. <Mình không sao. Mình đang núp sau một xe bảo trì.>

Nó đã ra ngoài tầm nhìn, nhưng bọn lính vẫn không nghĩ là nó đã chết. tất cả sự chú ý và tia Nhiệt đều chĩa cả về phía đám mây bốc khói, nơi vừa mới thấy Jake.  
Chẳng ai nhận thấy sự biến đổi diễn ra đằng sau những cụm trang thiết bị khác. Một người Andalite xanh da trời và một điều hâu đuôi đỏ thể chỗ hai tên Hork-Bajir vừa đứng cách đó vài giây. Tobias quạt cánh bay im ru vào khoảng mái vòm.  
Phập...phập! phập! Phập! Ax đấy!  
“Aaghshs...” bốn khẩu tia Nhiệt rút oạch xuống đất. Bốn chiến binh không có ngón tay bóp cò la thống thiết.

Ax phóngo như viên đạn về hướng Jake.  
Cassie, Rachel và tôi vẫn trong lối Hork-Bajir, chụp mấy khẩu tia Nhiệt rút dưới sàn.  
<Bắn vào Ax!> tôi hô.  
Đó là cơ hội cải trang tốt nhất cho tụi tôi. Bắn vào Ax thì tụi tôi sẽ không bị bọn Hork-Bajir bắn vào. Tụi tôi chạy đuổi theo Ax, bắn hệt mãi.  
<Chạy ra phi cơ!>

Phi hành đoàn của chiếc Con Rệp đang chạy tới chiến đấu cơ của mình. Lời bình: khi bạn chạy khỏi quân thù, đừng nhìn lại – làm thế chẳng bao giờ là hay ho. Tôi quay lại và thấy một đám Hork-Bajir đằng đằng sát khí, súng ống tận răng ủa vô qua băng tải chuyển tiếp.  
Tôi có cần phải thấy thế? Vậy có tốt cho tinh thần đạo đức? không hề!  
“Đồ phản bội,” tôi nổi cơn thịnh nộ, bất ngờ vẩy tia Nhiệt về phía nhóm an ninh Hork-Bajir hàng ngũ rối loạn. “đằng kia! Đằng kia! Bắt lấy chúng!”  
“Guflesshhkl Deffantii!” tên dẫn đầu đám từ băng tải hét. “Chết này, đồ phản bội!” Và chúng xông tới. thế là các lực lượng an ninh đánh đấm lẫn nhau.

Đó mới chính là điều tụi tôi cần. Nội chiến. Hỗn loạn. Yeerk chống Yeerk.  
<Lên tàu mau!> Jake hét. <Mình vô rồi. Mình đang đợi.>  
Rachel và Cassie đâu? Tôi lạc mấy nhỏ rồi. Còn có một mình, tôi chạy. Những móng vuốt nhọn sắc đập mạnh xuống sàn. Tim Hork-Bajir đập tung tung như trống bass trong ngực tôi. Phổi cháy bỏng. Mồ hôi rỏ vào mắt.  
Những cửa sổ hình con bọ của chiến đấu cơ lóe đỏ, đang nạp năng lượng.  
<Tất cả hệ thống đã nạp,> Ax nói từ bên trong. <Chế độ bay tự động hồng rồi. Tôi phải điều khiển hoàn toàn.>

<Đi đi, Ax!> Jake ra lệnh.  
<Chờ! Mình! Vớ!> Tôi phóng như bay lên cầu thang bảo trì và lao vào phi cơ.  
Ax đang điều khiển. Tobias đâu như một bức tượng phía trong.  
<Hãy chu du nào,> tôi thở, bắt đầu hoàn hình. <Mình lạc mấy nhỏ rồi.> Tụi tôi cất cánh.  
<Màn bảo vệ lên,> Ax nói.  
Kabùm! Tia Nhiệt tóe vào trường từ bảo vệ chúng tôi. Ax không đợi thêm mệnh lệnh nữa. ảnh biết phải làm gì.  
Chúng tôi bắn vọt lên không. Lao xuống. Rồi lại vút lên. Tôi cảm tưởng như đã bỏ quên bao tử ở trong nhà sửa chữa.  
Giờ tôi đã là thằng Marco. Là Hork-Bajir vậy đủ rồi, tôi muốn hình hài có tóc và nét người quen

thuộc.  
<Kìa kìa!> Tobias hét. <Mình thấy mấy nhỏ rồi. đằng sau nhà sửa chữa.>  
Tụi tôi lại vù lên rồi chúc xuống. Lên-Xuống. Chiếc Con Rệp rung lắc: chuyển xe bão táp phóng tới địa ngục.  
Ax lao tới lúc cửa mở ra.  
<Màn bảo vệ xuống,> ảnh hô.  
Cassie hụp xuống, che cái đầu khỏi tia Nghiệt. tôi chìa bàn tay khỉ đột vừa mới hình thành ra.  
Kéo. Kéo lên.  
<Aaahhh!> Cassie đã lên.  
Rachel loạng choạng chui qua cái lỗ theo sau Cassie.  
<Màn bảo vệ lên.>  
Pằng chú!  
Chiếc xe bão trì nổ tan thành quầng nhiệt, làm tui tôi trông chành.  
<Ax,> Jake ra lệnh. <Mang tất cả ra khỏi đây!>

# CHƯƠNG 19

Tôi tiến tới cửa sổ. Rừng mắt đỏ bầm, vằn máu của những chiếc Con Rệp ở khắp nơi bỗng trở nên sống động. Một chiếc phóng khối ngấn của mình, những ống xylanh và dụng cụ bảo trì vẫn còn cột treo tòn teng bên hông tàu.

Nó tăng tốc.

Bùm! Một ánh chớp trắng và một tiếng nổ tức thì. <Đừng bao giờ cố lại một con tàu đang chịu sự sửa chữa,> Ax bình luận. <Chắc chắn sẽ xảy ra bất trắc.>

Tia Nghiệt cầm thay thi nhau nã vào màn bảo vệ của tụi tôi. Ax hướng dẫn tàu tới băng tải chuyển tiếp và tăng ga.

Weeooo-weeoo! Chuông báo động đình tai nhức óc! Chớp sáng lóe hừng hực. tôi nhìn Ax.

<Chúng ta không có khoảng trống, chật hẹp quá.>

<Làm cái gì đi, Ax!> Jake thét.

Ax kìm tàu lại, quay ụ tia Nghiệt về phía vách đá của băng tải chuyển tiếp và khai hóa. Đá cháy, tan rồi biến mất.

Tobias đang điều khiển màn bảo vệ. <Năng lượng bảo vệ đang yếu đi. Chú Ax! Hai mươi tám phần trăm. Hai mươi sáu!>

Đá cháy rực. những mảnh vụn văng tung tóe lên băng chuyền tụi tôi vừa bước qua cách đây vài phút.

B-ùm! Bùm! Bùm! Bùm!

Tia Nghiệt vẫn tiếp tục bắn phá tụi tôi từ bên dưới.

<Ax! Bờ có mang chúng ta qua được hay là không?>

<Được!>

<Oa!>

Con tàu nghiêng bốn mươi lăm độ! Và Ax đem tụi tôi lao vào ngọn lửa. vỡ....bụp...lướt qua đá đang nổ!

Tụi tôi như viên đạn vọt ra khỏi nòng súng.

<Ax, bờ điên rồi!> Cassie gào.

Đột nhiên, ánh sáng. Không khí.

Khu liên hợp vũng Yeerk mở toang trước mắt tụi tôi.

<Giỏi lắm, chiến hữu,> Jake khen, thở như kéo bễ. <Nào, chúng ta hãy lừa chúng khỏi Visser Một.>

Nó nhắm ụ tia Nghiệt vào những tòa nhà quanh vũng. Bắn! hựt!

<Hãy để cao thủ thay thế thế nào.>

Tôi nhào vô kiểm soát ụ tia Nghiệt.

Pằng chú!

Một tòa nhà biến mất. Thêm một tòa nữa bốc cháy.

Pằng chú!

Một chiếc xe ủi đất không người lái tan biến. bọn mượn xác chạy té tát. Chỉ là bộ phim mùa hè cuối tuần của Hollywood thôi mà.

Pằng chú!

Tôi quay ụ tia Nghiệt vào vũng Yeerk.

Mẹ tôi chắc hẳn là đang mê sảng, nhưng mắt bà mở lớn trước cảnh tập luyện tia Nghiệt.

<Cẩn thận,> Rachel la.

Tôi nhắm vào bờ vũng. Không vào vũng, không vào tụi mượn xác mà vào bờ chắn kim loại, biểu tượng của chế độ chiếm hữu nô lệ.

Pằng chú!

Cú lóe cấp độ thấp làm bức tường thép chảy tan. Không có thiệt hại nghiêm trọng vì tôi không cố ý phá hủy nó, mà chỉ cố làm cho mọi người chạy tán loạn.

HorkBajir và con người đâm đập lên nhau hầu tẩu thoát.  
<Đưa tui mình vào,> Jake bảo Ax. <Rachel, Marco, sẵn sàng chưa?>  
Tôi khịt. <Nếu tui tôi không làm được thì chả ai làm được.>  
<Tới luôn đi!>  
Az quần con tàu bên trên vũng tia Kandrona. Cửa dưới mở ra.  
<Màn bảo vệ xuống> Ax hồi hộp nói.  
<Đi!> Jake thét. <Đi!>  
Tui tôi nhảy ra. Bàn chân khỉ đột và móng vuốt Hork-Bajir nện vào bán đảo kim loại nơi mẹ tôi bị cột. cầu nhập rộng cỡ bằng lối đi bộ, nhưng lại chênh vênh như là đi trên sợi dây thừng bắc qua khi núi của dãy Andes.  
Rachel nhanh chóng chặt đứt những cái còn trói mẹ tôi vào cây cột. Ngực...cổ tay...mắt cá.  
Mẹ tôi không biết chúng tôi tới để trợ giúp. Tên Yeerk trong đầu bà hình như đã lim ròi.  
<Đỡ lấy cô ấy,> Rachel gầm. <Tàu sắp bị bắn rồi.>  
Pằng chú!  
Một tia Nghiệt trúng con tàu trên đầu chúng tôi! Lực nổ làm rung rinh chiếc cầu và đốt một vệt bên hông chiến đấu cơ của tui tôi!  
<Đội đấy!> Jake gọi từ trên cao. <Tui mình sẽ trở lại.>  
Chẳng có cách nào khác, Ax đành phải lánh xa nếu không sẽ bị băm nhừ. Con tàu vút lên và vù vào không khí.  
<Tui mình mắc cạn rồi,> Rachel làu bàu. <Cái này nằm ngoài dự kiến.>  
Thêm một chiếc Con Rệp khác rít qua băng tải chuyển tiếp, làm xoáy trào không khí bên trên vũng. Ax phóng thẳng lên đỉnh mái vòm, tàu tấn công đuổi sát theo sau.  
Pằng chú! Tia nghiệt hất Ax khi ảnh chúi xuống, quay trở lại.  
Pằng chú! Jake xé tan màn bảo vệ của tàu kẻ thù.  
Tôi quay lại mẹ, cúi thấp xuống để bảo vệ cơ thể bà khỏi bị bắn. <Mẹ, con đây, Marco đây.>  
Cẩn thận tôi nắm lấy bàn tay mẹ. bà im lặng khoảng một giây, rồi la thét hoảng loạn.  
Pằng chú! Pằng chú!  
<Cúi xuống!> Rachel thét. Hỏa lực từ cuộc không chiến đánh bật những mảng đá ra khỏi mái trần. Những tảng đá lớn thi nhau đổ xuống sàn như mưa đá.  
Rào-rào! Rào-rào!  
Vài mảnh rơi tồm xuống vũng cách tui tôi vài tấc, bao phủ một lớp chất nhờn nhót.  
<Tui mình nguy to rồi,> Rachel nói nghiêm trang, chỉ vào một toán Hork-Bajir đeo băng xanh da trời ở bắp tay nổi cộm, trong chúng thật hung tợn.  
<Đám đó là ai vậy? Chúng...khổng lồ. Là Hork-Bajir bự nhất mình từng thất!>  
Tôi hất bà mẹ đan giầy giữa, dấm đá lên vai.  
<Nhảy qua bên cầu kia!> tôi gào.  
<Sau đó rồi sao?>  
<Chạy như ma đuổi.>  
Khoảng cách giữa hai cây cầu ít nhất cũng phải mét rưỡi hay hơn. Rachel chạy dọc theo cầu nhập như thể nó là một đường bay. Nhỏ phóng lên...phi người...bay qua không gian...  
Quả là một cú nhảy dài hoàn hảo.  
<Marco, đi nào!>  
Không còn cách nào khác. Tôi phóng. Khoảng cách quá xa.  
<Ahhh!>  
Chúng tôi lao bên trên vũng Yeerk sôi ùng ục và đáp sầm xuống cầu xả. Đột nhiên, mẹ tôi hoàn toàn xụi lơ.  
Trời ơi! Bà chết rồi chẳng? Có phải tôi đã giết bà?  
Không! Mắt bà mở to và nhìn tôi nài nỉ.  
“Giết nó đi,” bà thì thào.  
Visser Một! Con sên nhót đã trườn thoát khỏi tai mẹ tôi và đang cố chạy trốn. nó ráng nhảy xuống vũng tia Kandrona để nạp dinh dưỡng. Đó là sự sống...  
Rắc rối là thời gian đã cạn kiệt.  
Visser Một đang ở trên cầu và sắp sửa trườn đi mất.

# CHƯƠNG 20

Xoạt!

Một gã Hork-Bajir đeo băng xanh xía vào mặt Rachel!

Xoẹt! xoẹt! xoẹt! Xoẹt!

Nhỏ đá lại, một miếng võ karatê, thêm vài nhát gươm. Tên Hork-Bajir liễng xiểng, nhưng vẫn đứng.

“Ta là Grath,” hần rống tướng lên, con mắt màu cam vàng như địa ngục âm ty. “Ta là thủ lĩnh của Trung đội Băng Xanh. Mi phải đầu hàng không thì chết.”

<Đầu hàng á> Rachel nói với tôi, châm biếm. <Vậy là hần chưa rành tui rồi.> “Một Hork-Bajir sẽ chết trên cây cầu này, thưa ngài Grath,” nhỏ gầm gừ. “Nhưng nó không phải là tôi.”

Wooosh!

“Giết nó đi!” giọng mẹ tôi lớn hơn, run rẩy vì tức giận. Visser Một đang bò, quắp thân sau lên rồi giãn thân trước ra. Co giãn, cong, uốn với nhịp độ chậm rề về phía rìa cầu. Tôi vươn ra tóm lấy mụ.

Xoẹt!

<Ahhh!>

Một bàn chân đầy móng vuốt đâm vào cẳng tôi! Một tên Hork-Bajir khác vừa đáp xuống cầu!

Tôi đánh rơi mẹ mình.

“Mi phải chết, Andalite!” một tên Băng Xanh khác thọc vào lưng tôi.

Xoẹt!

Tôi quay lại và thui vào ngực hần. <Tao không nghĩ vậy, đồ lập dị.>

Tôi liếc xuống chỗ mẹ tôi nằm bất động, được bảo vệ sơ sài bởi tôi và Rachel, chẳng biết gì tới trận địa đang gay cấn. Bầm dập, gãy nát, bà chẳng ngóc đầu lên được. Nhưng bà vẫn tức giận la. “Mi không được trốn! Đồ sâu bần thúi!”

Pằng chú! Pằng chú!

<Ahhh!> Rachel hét. <Mình trúng rồi.>

Cần phải giúp Rachel!

“Giết nó!”

Phải giúp mẹ!

Tôi nắm chặt nắm đấm khi đột, giơ lên, sẵn sàng giáng xuống con sên. Pằng chú!

“Aaahhhghh!”

Cẳng bên phải đau thấu trời! tôi đổ oạt xuống cầu, đau nhức đến nỗi chẳng thể suy nghĩ. Mùi lông và da thịt khi cháy xộc vào mũi tôi, ngai ngái, lợm giọng...

<Marco!> Rachel gào.

“Giết nó!” mẹ tôi thều thào.

Cuộc không chiến vẫn ì xèo phía trên! Thêm nhiều mưa đá đổ xuống!

Xoẹt! Tên Băng Xanh chém tôi ngay mặt. Ô, chẳng cần thiết gì hết trơn hết trọi. Con giận dồn hết xuống chân.

Bbụp!

“Gaaaaah!”

Tôi đã thăng Băng Xanh rơi khỏi cầu.

Tôm!

Hần vùng vẫy điên cuồng trong biển bùn sệt quánh...

Một chiếc Con Rệp rít lên đầu tôi. Lực không khí đẩy tôi nằm xuống. tiếng động cơ gầm gào rót đầy tai, muốn nổ màng nhĩ.

Rồi không hề báo trước... PĂNG CHÚ!

Một ánh đỏ rực bên trên đầu tui tôi.

Bù-buummm!

Chiếc Con Rệp nổ tan, đổ xuống tui tôi cả núi mảnh vụn! Vài mẫu cơ thể bay tá lả. <Không!>

Jake, Ax, Cassie, Tobias ...tiêu rồi.

<Khôôông!>

Rachel!

Tôi quay ngoắt lại, nhảy qua mẹ tôi. Húc mạnh vào hai chiến binh đang dồn Rachel trên cầu.

Con giận áp đảo. Con đau phát ói.

xoet!

Tôi phang cánh tay vào ngực tụi Hork-Bajir. Những cơ thể gục xuống, ngay đơ.... <Nào nào! Đi thôi!> tôi thúc giục.

Đầu tôi óc ách. Cánh tay trái của Rachel chỉ còn những mạch máu và da lủng lảng. Mẹ tôi vẫn bất lực. Thêm hai tên Băng Xanh nữa xò lên cầu nhập, chuẩn bị lấy đà để nhảy qua... Đột nhiên, toàn bộ khu vũng Yeerk yên ắng hẳn đi.

Chiếc Con Rệp kia đã biến mất. không có động cơ rống rì rầm nữa. không có tia Nghiệt bắn vung vãi. Không có trận chiến trên cầu.

Một âm thanh mới...

Âm thanh của tiếng cười khềnh khếch, xoáy óc, quỷ quái, cười bằng giọng truyền, tràn ngập khu vũng Yeerk.

Bọn Băng Xanh tê cứng lại tại chỗ.

Tôi nhìn qua búng. Visser Ba đang đứng trên bờ, cái đầu Andalite đánh cắp ngả ra sau. Rồi hắn bắt đầu biến hình.

Cơ thể Andalite xanh da trời trở thành đen thui. Những cục thịt thừa dẹp lép, dài ngoẵng thò ra khỏi cổ và lưng hắn rồi tóe ra cả hai hướng, tạo thành cánh... Những cái cánh đen khổng lồ!

Chúng phình lên, rộng ra cho đến khi đụng nhau ở trung tâm. Một cái cánh liên tục, rộng bao la - một quả bom sống. một cái đầu mọc lên giữa cánh. Úi! Không phải là đầu... mà là cái miệng! Rộng ngoác và chàng bạnh, được một cái lưỡi bạc điểm vô, liếm quanh hàng răng nhấp nháy.

Rồi đến mắt..nhưng quả banh mềm màu cam, kề sát hai bên khóe miệng như hai tảng sốt cà chua đông cứng.

<Haha haa, haa,> hắn cười he hé. <Tụi Andalite oắt con, bị bỏ rơi trên cầu. Bị bỏ đến chết...>

Dải cánh bự chỉ việc quạt một cái là đủ đưa Visser Ba bay bổng lên không. Quạt thêm cú thứ hai hắn đã lao về phía mái vòm. Một cái bóng khổng lồ phủ xuống tụi tôi. <Hãy làm quen với Bievillerd đi!> hắn gầm vang. <Món quà nhỏ ta thu thập từ hành tinh

Ondar. Rằng nó sẽ xay da thịt tụi mày thành giấy.>

Rachel và tôi vẫn tim lạng. còn biết nói gì nữa?

<Mày sẽ chết!> Visser Ba hét. <Tất cả mọi người ở đây sẽ chứng kiến tận mắt tao giết sạch tụi bay!>

<Tụi mình phải chạy thôi!> Tôi hét với Rachel.

<Mình không thể,> nhỏ than thở.

<Bồ phải chạy.>

Nhưng tôi biết là không thể được. Một dòng máu ục ra khỏi cánh tay đứt của Rachel.

Nhỏ sắp xỉu rồi.

Visser Ba cụp cánh lại để lao xuống cầu, một hỏa tiễn có miệng.

Không gì thoát được.

Tôi cố nâng cả mẹ tôi lẫn Rachel. Họ đều toi tả, thở hồng hộc đau đớn. Một cố gắng thật đáng thương! Những thương tích của tôi cũng te tua lắm, chẳng thể làm gì... Đột nhiên...

Dddzzzzííííttt! Một chiếc Con Rệp lòi ra từ sau một tòa nhà kho.

Pằng chú!

Tia Nghiệt nhắm ngay vào bụng con Bievillerd.

Visser Ba rít rú. Chiến đấu cơ lao hùng hục về phía chúng tôi.

<Marco!> đó là giọng Jake...phi cơ của Jake.

<Nhưng mình thấy Jake bỏ rơi rồi mà!>

<Không!> nó nói. <Bồ thấy Yeerk rơi thì có. Thế niềm tin của bồ vào Ax-ngổ để đâu?

Đợi đấy. Tụi tui tới đây.>

# CHƯƠNG 21

Pằng chú!

Một lỗ thứ hai khoét vào dải cánh gấp của Bievillerd. Nó nhàu nhì, héo rũ, nát bét... <Andalite thôi tha!> Visser Ba hét. <Mày sẽ phải trả giá. Tao sẽ bắt chúng mày phải đền

mạng! Giết chúng!>

Pằng chú! Pằng chú!

Jake diệt gọn hai tên Băng Xanh trước khi cổ máy chém di động của chúng chẻ phanh tụi tôi ra.

<Em quá ẹ rồi, Jake,> Rachel lăm bắm, vẫn té xuội lơ gần đó. <Anh phải mang tụi em ra khỏi đây!> Tôi cố nhắc mẹ lên lần nữa. nhưng lần này bà chống cự, vận tất cả sức còm còn lại.

Tia Nghiệt của bọn mượn xác oanh tạc trên cầu...

“Chết đi!” mẹ tôi la, mắt dán vào chấm xám nhỏ xíu chỉ còn cách rìa cầu vài xăng-ti-mét.

Visser Một!

<Mẹ, ngừng lại!>

Tôi nhào ra trước, cánh tay vươn ra, chụp...

“Chết đi!”

Chiếc Con Rệp sà xuống vũng, màn bảo vệ của nó che tụi tôi khỏi tia Nghiệt. Nó chỉ còn cách vài tấc nữa thôi.

Mặt mẹ tôi vận lại. nước mắt người thật sự chảy dài trên má. Cằm giận, đau đớn... Tay bà ráng bóp chặt con sên tầm gỏi.

Nhưng nó vẫn sống...

“Không!”

Tôi đập chân lên con sâu đang ngo ngoe. Rõ ràng là...là cuộc hàng trình của Visser Một đã chấm dứt.

Mẹ tôi, Eva, nhìn vào mắt khỉ đột với vẻ hài lòng vô bờ. Bất luận thế nào, điều đó khiến tôi sợ.

“Giờ chúng ta có thể đi,” mẹ thì thào và bấu lấy tôi.

Ax hạ thấp màn bảo vệ xuống. Tôi ôm mẹ nhảy lên boong. Jake và Cassie nhảy ra khiêng Rachel và đẩy nhỏ vào trong. Cuộc chuyển quân được tiến hành cực nhanh. <Con tàu trúng đạn!> Cassie hét.

<Không thể.> Tobias gào.

<Ax?>

Chúng tôi rơi. Động cơ chết như bị đứt cầu chì.

Rà-rắc-rầm! chúng tôi đâm vào cái gì đó...mềm mềm... một thứ chất lỏng. Ục-ục-ục.

Những ngón tay mảnh mai của Ax ngoáy thoăn thoắt trên bàn điều khiển. tôi trường tới một cửa sổ.

<Tụi mình rơi vào vũng!> Tôi la.

Cassie hối Rachel hoàn hình để chữa lành vết thương chết người. tôi cũng làm tương tự.

<Hoàng tử Jake, tôi không thể lấy lại vận tốc cất cánh. Vũng giống như một đầm lầy. chúng ta càng lên nó càng rị sâu xuống.>

Chúng tôi đang chìm ngấm vào tam lãnh địa của kẻ thù.

Tôi nện nắm tay người vào thành cabin. Chợt, thấy mắt mẹ mở. xem ra bà đang cố nói gì đó nhưng chẳng nói gì được, chỉ thở khò khè, kéo đầy dờm.

“Mẹ, có gì vậy?”

Mẹ tôi nhìn lên Ax.

“Để nguồn cung cấp năng lượng cho tia Nghiệt ở mức quá tải,” bà lăm bắm. “Cái gì cơ? Tôi nói.

“Ax, bỏ có nghe không? Mẹ mình nói là để nguồn cung cấp năng

lượng cho tia Nghiệt ở mức quá tải.”

Ax quay mắt cuống qua.

<Thế sẽ làm nổ tàu và chúng ta sẽ chết.>

“Ax, nghe mẹ mình đi!”

<Mẹ bạn có mong ước thấy chúng ta chết không vậy?> Ax lì xì một mình. “Ax, bây giờ mẹ mình đã tự do,” tôi bảo. “Mẹ mình đã tự do.”

“Sẽ không nổ tàu đâu.” Mẹ tôi tiếp, cố gắng hết sức. “Nếu anh chỉnh thời gian thích hợp sẽ không sao. Khi năng lượng tia Nghiệt lên tới một trăm năm mươi lăm phần trăm mức tối đa, hãy đưa nó vào động cơ rồi bắn tia Nghiệt để xả năng lượng quá tải đi.” Tôi nhìn Ax, Ax nhìn Jake. Jake nhìn Cassie, và Cassie nhìn Rachel giờ đã là người. <Nghe hợp lý đấy...mình đoán vậy,> Tobias nói từ chỗ đậu gần bảng điều khiển. <Thế thì làm đi.> Jake quyết định.

<Nhưng...>

<Làm đi!>

Âm thanh rít rú của năng lượng nạp quá tải, tôi chắc mẩm con tàu sẽ nổ tung. Nhưng vì là vật chủ của Yeerk rất lâu, mẹ tôi đã học được nhiều điều. Bà biết mình đang làm gì. Tiếng rít ngừng lại. Ax bắn tia năng lượng hóng trực tiếp xuống hồ. Một làn khói trắng và hơi nước bốc lên nghi ngút quanh tôi.

<Cái gì vậy?>

<Nói theo kĩ thuật,> Ax đáp. <thì đó là phân tử nước nổ. còn nói nôm na thì chúng ta đang luộc chín bọn Yeerk.>

Cassie quay khỏi cửa sổ. Con tàu bắt đầu dâng lên.

Ax nhấn năng lượng.

Ở dưới đất, trên bờ vũng, Visser Ba vẫn lồng lộn rít gióng. <Tụi mày sẽ chết! Andalite!

Tao sẽ giết tụi bay chậm chạp, đau đớn. tụi bay là của tao!>

Chúng tôi luồn vào băng tải chuyển tiếp đang bốc cháy. Qua khu vực sân bay ghép nối, qua cơ sở sửa chữa và vào đường hầm. những chiến đấu cơ Yeerk đuổi theo sát nút. Tôi quỳ xuống bên cạnh mẹ, cầm cánh tay mẹ khi chúng tôi lao vào biển. tôi vỗ về mẹ nhẹ nhàng.

Chiếc con Rệp lao khỏi mặt biển, vào bầu trời đêm. Rồi lên, lên hẫng bầu khí quyển. Giọng Ax vang lên như còi báo động từ xa.

<Chúng ta bị bao vây, Hoàng tử Jake. Tàu từ quỹ đạo phóng xuống tấn công chúng ta.> <Không còn cách nào khác,> Jake đáp. <Hãy từ bỏ con tàu.>

Ngay lập tức, tàu quay lại, lao xuống, rơi tồm về phía khu rừng Quốc Gia. Chúng tôi sẽ đáp và chuồn khỏi ngay khi chiếc Con Rệp rời thành mảnh vụn. Không xa khu rừng nơi cuộc phiêu lưu này bắt đầu, chúng tôi sắp sửa trở về vạch xuất phát.

Và lần này, tôi có đem theo mình một món phần thưởng đặc biệt.

# CHƯƠNG 22

“Me?”

“Gì thế cưng?”

Mẹ âu yếm đặt tay lên vai tôi và nhìn vào mắt tôi.

Mắt mẹ đã đỏ nhiều lắm. những vết sẹo trên mặt và cánh tay, những khúc xương gãy,

những vết bầm, những mạch máu dập....cùng lành dần. thiên nhiên đã làm tốt công việc của nó.

Những biện pháp cấp cứu của người Chee thật tuyệt vời.

Mẹ nhìn không khác gì ngày xưa. Gần như thế. Sự thay đổi không có gì là rõ rệt. nếu có thì đó là sự căng thẳng, vẻ cảnh giác hằn trên gương mặt mẹ. hồi tôi còn bé mặt mẹ không có những nét này.

Bởi vì hồi đó mẹ chưa bị bắt làm nô lệ.

Mặt trời vàng óng sưởi ấm bầu trời. những đám mây nhẹ xấp, hiền lành lấm chấm trên nền xanh.

Một ngày đẹp trời, nhưng sao tôi lại chẳng cảm thấy đẹp đẽ gì? Nếu đây là giấc mơ thành sự thật của tôi thì tại sao tôi lại cảm thấy kỳ quặc vậy?

Chúng tôi đang dạo bước trong thung lũng Hork-Bajir, Miền Đất Hứa của những người tị nạn.

Tại sao tôi không cảm thấy thoải mái?

“Cưng à? Có chuyện gì vậy?” mẹ hỏi.

“Chẳng có gì cả. Chỉ là thung lũng này huyền bí quá. Mẹ sẽ an toàn và tự do ở đây. Con rất vui mừng.”

Chúng tôi đi lững thững đi lên đồi, cả thung lũng dần trải ra trước mắt hai mẹ con. Đứng trên bờ vực Grand Canyon có thấy hùng vĩ, choáng ngợp như thế này không nhỉ? Chắc cảm giác cũng tương tự.

Mẹ xúc động thật sự....

“Bọn yeerk chẳng có đầu óc gì cả. chúng nghĩ chúng sẽ tiêu diệt tất cả,” mẹ rầu rĩ nói. “Và chúng đã làm Visser Ba có đủ năng lượng để tiến hành cuộc tổng tấn công chỉ trong vòng vài tháng. Hắn sẽ đốt trụi tất cả các thành phố từ trên quỹ đạo. Marco, hắn sẽ bắt toàn thể loài người làm nô lệ.”

Mẹ đã từng là vật chủ của Visser Một. tôi còn tranh luận gì nữa được về sự suy đoán viễn cảnh tương lai của mẹ?

“Có thể vậy, cũng có thể không,” tôi nói cứng. gì chứ nghề của tôi là lên gân, tỏ ra can đảm mà. Một bàn tay vẩy vẩy lọt vào khoeo mắt tôi. Khi hai mẹ con đi xuống triền dốc, gần nhóm người HorkBajir hươu gươm lên chào đón là một người đang mỉm cười.

Đó là ba.

Tôi chẳng nói gì. Mẹ cũng im re-chỉ chạy ào xuống dốc như người phụ nữ đã không trông thấy chồng hết tháng này qua tháng khác....

Một đoạn phim kinh điển. những người yêu nhau đoàn tụ. Đây là giấc mơ tôi hằng mơ kể từ khi biết mẹ vẫn còn sống. Ba mở rộng vòng tay ra và mẹ nhảy vào.

Họ ôm nhau. Ghì chặt nhau thật lâu.

Tất cả những gì tôi ao ước đang diễn ra trước mắt...

Những người Hork-Bajir chuẩn bị bữa tiệc. đủ món: vỏ cây quyết kem, vỏ cây chiên giòn, vỏ cây bỏ lò...

Khi lòi mớ đồ hộp mua ở siêu thị mà tôi mang theo ra, tôi bảo đảm những người Hork- Bajir ngỡ ngàng lắm. tôi quên mang theo đồ khai hộp. nhưng ở trong thung lũng này ai mà cần con dao Thụy Sĩ làm gì.

Mặt trời lặn khi chúng tôi dọn bữa tối. Những người Hork-Bajir đốt lửa. mẹ chăm chú lắng nghe Jara Hamee kể một câu chuyện thuộc họ tàng chuyện kể nổi tiếng của anh ấy.

# CHƯƠNG 23

Những con sóng nối đuôi nhau đổ bộ lên bờ cát.

<Ba dậm,> Tobias gọi xuống. <Những người ở gần bãi tắm nhất cách ba dậm. nhưng mình nghĩ học không đi lãng quăng tới nơi nào đâu. Họ còn bận chú ý tới nhau.> Lúc này tôi đã có thể thấy sóng. Trời đêm. Mặt trăng lưỡi liềm mờ ảo, chẳng giúp gì lắm cho thị lực.

“Thiết bị đã sẵn sàng rồi chứ?” Jake hỏi, nhìn xuống thiết bị liên lạc vùng không gian zero, món đồ ít người biết đến.

Ax đã gắn xong thiết bị.

<Sẵn sàng thu phát, Hoàng tử Jake. Chíp dịch giải đã được lắp đặt và hoạt động.>

Jake mỉm cười và thấy cho tôi cái nhìn dừng-có vẻ-bí hiểm-đến-thể...một cái nhìn xác nhận tình bạn bền vững đầu phải trải qua dầu sôi lửa bỏng của tội tôi.

Ba và tôi được ghi nhận là đã bị những kẻ đột nhập không rõ tung tích bắn chết. Cảnh sát địa phương không tìm ra chứng cứ hay manh mối nào.

Chẳng có gì đáng ngạc nhiên.

Vùng đất của người Chee không đến nỗi tệ. đó là chỗ tôi đang nướng nấu. Họ có tivi và món Oreos.

Khi tôi cần coi truyền hình cáp, tôi lĩnh tới lòng máng của Ax xem nhờ. Tuyệt nhiên, chẳng bao giờ tôi lén hánh đến nhà Cassie, Rachel hay Jake.

Khi không phải làm nhiệm vụ, tôi luôn tới thung lũng thăm ba mẹ.

“Để mình dặn thêm chút nữa.” tôi nói. “Kênh thu phát có thể sẽ bị bọn Yeerk bắt được, cho nên tội mình cần phải cẩn thận những gì nói ra. Khi máy ngừng thì không nên lảng vảng ở đây nữa, mà Ax phải mang máy đi ngay, để bọn Yeerk không thể dò ra tội mình đã thu phát tại địa điểm này.”

“Khoan đã,” Rachel xen ngang. “Bộ chúng ta không thể mã hóa nội dung thu phát à? Như người ta làm trên phim í?”

<Tự nó sẽ được mã hóa thành bốn đường rãnh khác nhau,> Ax nói với kỹ thuật của Yeerk thì sự cải trang này chỉ mang tính ước lệ thôi.>

“Nhưng có khi nào chúng nghĩ tín hiệu này được chuyển đi từ một trong những con tàu của chính chúng không?” Cassie hỏi, vẻ khắp khởi hi vọng.

<Cơ hội nhỏ lắm,> Ax đáp.

“Làm đi,” Jake giục, xoa hai bàn tay vào nhau.

“Hãy hy vọng phi đoàn Andalite cổ người trực hai bốn trên hai bốn,” tôi nói. “Ax, bồ đã gài địa chỉ Andalite vào bàn điều khiển tốc độ rồi chứ?”

Tôi bồn chồn dậm chân trên cát và hít một hơi thật sâu.

Ax gõ một hay hai hàng mã số lên bàn phím rút gọn. những ngón tay của anh ảnh run nhẹ. Một cuộc gọi tầm xa mà không run sao được.

Tôi ngược nhìn bầu trời ngắm cả biển sao, hành tinh và những thế giới xa lạ vượt quá tầm nhìn của tôi.

“Nhìn kìa!” Cassie phấn chí hét, chỉ đốm sáng nhỏ, hình mái vòm ở bên hôn thiết bị, lóe lên một màu xanh uy nghi.

<Chúng ta đã kết nối,> Ax thông báo.

Tất cả bốn mắt ảnh nheo lại. điều bộ căng thẳng.

Một giọng....một giọng lè rè, chất vấn...

<Đây là ai?> viên sĩ quan Andalite ở đầu kia hỏi. <Ai tạo ra sự liên lạc này?> Thật kỳ diệu! Giọng này..những từ này...Chúng tôi đã kết nối được với thế giới khác! Jake ra hiệu cho Ax trả lời.

Nhưng Ax lắc đầu.

<Không. Tôi tin đây là khoảnh khắc dành cho bạn.>

Jake liếc nhìn cả bọn, đưa tay gãi đầu.

“Đây là...” nó đằng hắng, mắt liếc trở lại phía Ax, và cười rồi cúi xuống thiết bị. “Đây là Trái Đất,” nó nói rành rọt.



Chia sẻ ebook : <http://downloadsachmienphi.com/>  
Tham gia cộng đồng chia sẻ sách :  
Fanpage : <https://www.facebook.com/downloadsachfree>  
Cộng đồng Google : <http://bit.ly/downloadsach>